

GROOVE

Nummer 2 • 2002 | Sveriges största musiktidning

Dandy Warhols
Lambchop
Dynamo Chapel
Emmon
Kim Wilde
Musikaliska bryggor

Groove utan stilångest

Det är alltid roligt att få respons på det man gör, mest utvecklande kan kritik vara, mest belönande är självklart beröm. De brev och mail vi får till redaktionen är ofta en blandning av ris och ros vilket känns väldigt naturligt och logiskt. Som svar på en del undringar vill jag därför förklara vad vi på Groove egentligen håller på med.

Vi är ett gäng nyfikna personer som försöker entusiasmera dig, vår läsare, via våra texter och bilder. Artister som vi tycker är intressanta får utrymme hos oss, skivor som är grymma kan du läsa om hos oss. Och vårt mål är att nå så många som möjligt, därför är Groove gratis och finns i hela landet.

Vi försöker också att inte imponeras alltför mycket av artister som för tillfället är hypade eller "inne". Därför kan du i detta nummer läsa artiklar om både Dynamo Chapel och Kim Wilde. Det blir roligare så.

Blandningen av genrer i Groove är också stor, denna mångfald gör inte bara läsningen mer givande (tror vi) utan även vårt arbete. Musik kan ju faktiskt vara gränsöverskridande och spännande. Och då vill vi vara på plats. Vår relativt nya demospalt och vår boksida är bara två delmål.

Vad jag vill komma fram till är att vi vill ha just dina åsikter, vi vill veta vad du tycker är bra eller dåligt med Groove för att kunna gå vidare. Vare sig vi får skäll eller beröm. Hör av dig så hör vi av oss tillbaka.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Dynamo Chapel	sid. 5
Fyra svar av Kim Wilde	sid. 5
Håkans desperata röst	sid. 5
Emmon	sid. 6
Tjejer rockar hårdare	sid. 6
Lambchop	sid. 7
Ett subjektivt alfabet	sid. 7
Dandy Warhols	sid. 9
Musikaliska bryggor	sid. 10
Caesars Palace	sid. 12
Bokrecensioner	sid. 16
Albumrecensioner	sid. 19
Vinylrecensioner	sid. 20
Demorecensioner	sid. 22

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Bokredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Grooveredaktion

Mats Almegård	Per Lundberg G.B.
Dan Andersson	Björn Magnusson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Kerstin Björk	Mia Olsson
Jonas Elgemark	Johanna Paulsson
Mattias Elgemark	Max Sarrazin
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Johannes Giotas	Peter Sjöblom
Annica Henriksson	Mathias Skeppstedt
Robert Lagerström	Henrik Strömberg

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

http://www.groove.st

Omslag: Jocke Åhlund i Caesars Palace
av Björn Magnusson

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 75 000 ex.

ISSN 1401-7091

Emmon

sid. 6

Lambchop

sid. 7

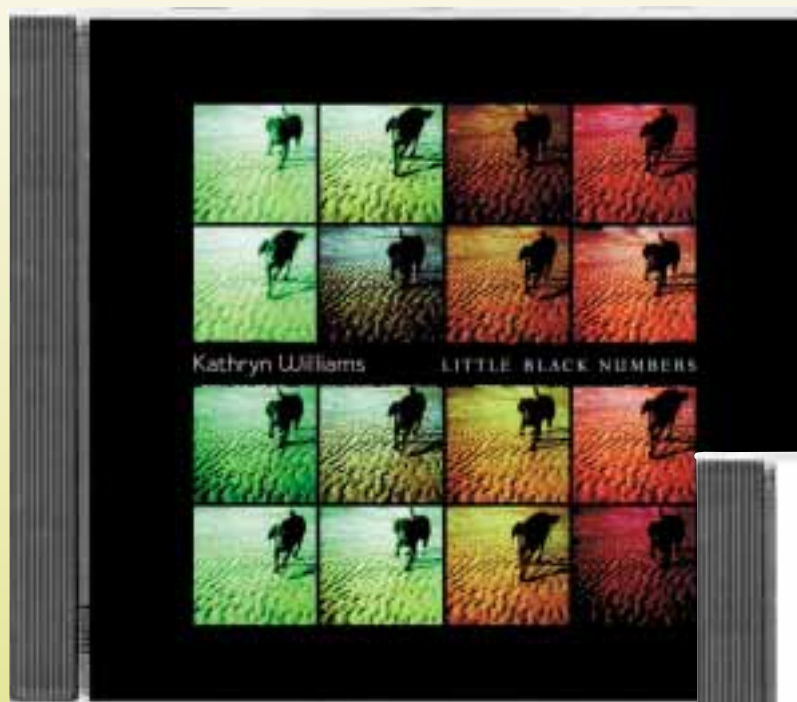
Dandy Warhols

sid. 9

Caesars Palace

sid. 12

Kathryn Williams
Little Black Numbers. CD **195:-**
Fantastiskt album från en lågmäld
singer songwriter.

The Crash
Wildlife. CD **195:-**

Missa inte detta charmiga indie-
album från finska Crash!

Kritikerrosade nyheter!

...en ny trojan-box i månaden

En ny 3CD-box i månaden till enkel-CD pris!

Skinhead Reggae

Club Reggae

D.J.

Tribute To Bob Marley

Jamaican Supertstars

TROJAN

Dancehall

Ska

Rocksteady

Singels

Dub

Totalt 25 olika boxar finns tillgängliga. Dessutom en katalog med ca: 300 reggae och ska titlar nu till specialpriser!

Ett större sortiment hittar du i dessa välsorterade butiker.

BORDER
MUSIC

www.border.se tel: 031-190800 fax: 031-191529

SKIVHUGGET

M
musik örat

BENJANS

M
MUSIC

...alltid steget före

CD SPECIALISTEN

pet sounds

CDON

HYSJ
NYVÄR
Stumpelöser

multikulti

Blenda

Dynamo Chapel

text: Per Lundberg G.B.
bild: Mia Olsson

Krockar med storstan

Dynamo Chapel låter som en frontal-kollision mellan vit soul och norr-ländskt vemod. I ena bilen sitter Elvis Costello och Van Morrison. I den andra fem killar från Västerbotten. Debuten *Secrets Surrendered (Before They're Even Kept)* har varit klar sedan december, men har legat i väntläge tills nu.

– Vi blir ofta jämförda med just de två artisterna. Men vi har nog lyssnat på samma saker som dom. Jag är uppvuxen på soul, säger Magnus Ericsson sångare i Dynamo Chapel.

De fem medlemmarna i Dynamo Chapel började sina karriärer i Skellefteå. Då spelade de i banden A Shrine och Hardy Nilsson. Hösten 1998 gick flyttlasset till Stockholm där de åter sammanträlade och Dynamo Chapel föddes.

– Det är en otroligt skön känsla när det bara säger klick och allt faller på plats. Samma känsla som när man träffar sin respektive. Man funderar om man är värdig det. Det är både en märklig och spännande känsla, säger Magnus.

I Skellefteå fanns det två vägar att gå. Antingen spela hockey eller gå i kyrkan. Killarna i Dynamo Chapel hamnade mitt emellan.

– Man kände ju ett utanförskap på alla sätt och vis, menar Magnus.

Det faktum att Skellefteå är årets Popstad har inte Magnus så mycket att säga om.

– Det är väl som att få en guldklocka för lång och trogen tjänst.

Under arbetet med skivan har Henrik Oja som jobbat med David Sandström, Ebbot från Soundtrack of Our Lives och Nille Perned som tidigare producerat Kent och The Cardigans varit inblandade.

– Jag har alltid haft svårt att kompromissa men det gick rätt så bra den här gången. För det mesta var det kul att jobba med både Nille och Ebbot. På något sätt så fick vi skivan att låta kantig och farlig. Eller se det som en krock mellan Dynamo Chapel och storstan.

Håkans desperata röst

Jag hade ingen aning om att Håkan Hellström skulle släppa en EP med visor. Jag hade absolut ingen aning om att han skulle göra en cover på Olle Adolphsons *Trubbel* när jag gick och köpte min första Adolphson-skiva och förälskade mig totalt i ovan nämnda låt.

Det är sån där musik som man glömt att man mindes så väl. Musik som ens föräldrar spelade på fester medan man själv kravlade runt på golvet iklädd rödvitrandig sparkdräkt.

Jag lyssnar på de okända djuren och sången om den där flickan uppe bland bergen med en mun som hooning. Och jag som inte ens visste att det var han som gjort dem. När

jag sedan får reda på att Håkan spelat in *Trubbel* så är det lite som om allt faller på plats. Min generation har gått och blivit nostalgisk. Det är först nu som ens föräldrars musik börjat bli helt rumsren. Musik som man tidigare bara fnissade åt är plötsligt den man lägger ut sitt studiebidrag på.

Olle Adolphson, Cornelis Wreeswijk, Lill Lindfors, Evert Taube och Jojje Wadenius är några av de namn som numera trängs i min skivsamling. Visan står återigen i sitt välförtjänta centrum.

Jag hoppas att de fjortonåriga poppojkar och popflickorna med Håkan som inkörsport upptäcker den musik ur vars rötter i stort sett all bra musik med svenska texter

spirat. Det skulle inte alls förvåna mig. Däremot hoppas jag att man inte glömmet bort originalen. För Håkans desperata röst i all ära, men ingenting går upp mot Olles sorgsna stämna.

Moa Eriksson
moa@groove.st

fyra svar av...

Kim Wilde
som inte är en
liten flicka i
Amerika längre

Vart tog åttioårsstjärnorna vägen när deras karriärer dog? Drogkliniker? Glöm det. De fick TV-program där de åker hem till folk och gör om deras trädgårdar. Det var i alla fall vad som hände Kim Wilde.

– Folk brukar tycka att det är kul att se sin åttioårsstjärntinna gå omkring i deras trädgård täckt av lera, säger Kim.

Efter ett par floppande album drog hon sig tillbaka från musikbranschen, gifte sig, skaffade barn och utvecklade intresset för trädgårdsskötsel.

– Jag ville inte längre ha någonting att göra med popstjärnekarriären, blont hår eller *Kids in America*.

Nu har Kim dock blonderat sig igen för att göra promotion för en nytorkmen samlingskiva. En skiva som hon inte varit överdrivet engagerad i.

– Jag vet inte ens vilka låtar som är med, skrattar hon. Men jag kan nog gissa... Jo, jag vet förstås vilka som är med, ändrar hon sig.

Du är inte särskilt intresserad av att leka popstjärna igen, va?

– Jag är snart tillbaka bland trädgårdarna igen. Oroa er inte.

Thomas Nilson

Emmon

text: Johanna Paulsson
bild: Mattias Elgemark

Välkommen hemmon

En blinkande videoproduktion. Musik med TV-spelstouch. En ensam tjej som med en gyminstruktörs entusiasm uppmanar publiken att dansa.

– Jag vill göra elektronisk musik med vokala inslag och popinfluenser och göra det så enkelt som möjligt. Inte lättlyssnat på så sätt att det ska vara kommersiellt utan mer för att öppna en ny bana och presentera den elektroniska musiken som ju ibland kan vara väldigt inneslutande, berättar Emmon, alias Emma Nylén.

Jag träffar henne innan en spelning på den elektroakustiska musikens högborg Fylkingen i Stockholm. När hon säger att hon vill vara lite av en glädjespridare och att hon vill att musiken ska vara dansvänlig tvivlar jag inte det minsta. Det är nämligen inte alltför ofta man stöter på någon som verkar lika energisk och utstrålar samma spelglädje på scen som Emma.

Sen snart två år har Emma, som till vardags går fotolinjen på Konstfack, utgjort en fjärdedel av synt-pop-disco-rockbandet Paris som blev framröstat till bästa demoband på fjolårets Hultsfredsfestival. För lite drygt ett år sedan började hon spela tillsammans med electro-popbandet Kubot och blev i och med det alltmer intresserad av elektronisk musik.

Det var också genom Kubot hon ”rent tekniskt” lärde sig hur man gör musik via dator.

I augusti förra året kunde världen skåda Emmons debutdemo *Hemmon* som snart följdes upp av *Global* och nyligen kom *Casion*. Emma berättar att hon

huvudsakligen jobbar digitalt med programmet Cubase men tillägger samtidigt att analogsynten hon fick när hon var nio år aldrig gått så varm som nu.

När Emma uppträder live har hon än så länge inget instrument på scen utan sjunger bara. Det är här Måns Nymans

videoproduktioner bokstavligt talat kommer in i bilden. För designandet av skivomslagen står Jenny Mörtzell och tanken är att trion i framtiden ska utveckla samarbetet.

– Konceptet är att bygga fram någon form av allkonstverk, säger Emma.

Tjejer rockar hårdare

Så förra året var ett riktigt bra rock-år. Kanske inte ett av de klassiska, men ett riktigt, riktigt bra år. Rock blev kul igen och nya, intressanta band regnade från himlen. Nu kom i och för sig alla bra band från USA, England har varit ganska så dött sen Oasis flyttade in i sina slott och glömde bort hur man gjorde enkel rock och Badly Drawn Boy till sist dödade den rock som fanns. Men vad var det som gjorde att vi rock-skrubenter fick livslusten tillbaka i väntan på nästa Primal Scream-platta? Jo, tjejer!

Jag vet inte hur det kom sig eller hur det gick till men plötsligt innehöll alla bra band en tjej. Och när såg vi det senast? Eller rättare sagt, vilka förutom Smashing Pumpkins och Sonic Youth har ens vågat mixa? På åttiotalet

var det antingen tjej-band eller kill-band. Och jag säger inte att tjej-bandet inte var bra, men de blev aldrig tagna på allvar. Det var alltid: ”Jo, visst är de bra, för att vara tjejer...”

Men nu, år 2002, vad har vi då? Förra årets absolut bästa band The White Stripes är 50% tjejer. Och det slutar inte där, de flesta av de bästa banden har tjejer i sättningen: Von Bondies, Vue, Blonde Redhead, The Paybacks, The Detroit Cobras och New Yorks nya favoriter Yeah Yeah Yeahs – och detta är bara några exempel.

Så vad ligger bakom? Och framför allt, är tjejerna anledningen till att rocken är så bra igen? Tillför de något som sedan länge har fattats? Jag vet inte, men långt bak i huvudet finns det en röst som säger att tjejerna kanske ser med nya ögon på musiken. Att vi

har stirrat oss blinda på Johnny Thunders, Wayne Kramer och Iggy Pop. Kanske behövs det en annan vinkel och att tjejerna tillför det friska blodet. Kanske har de inte stått halva sitt liv framför spegeln och försökt se ut som Nikki Sixx och hoppats att de ska få ha sex med 2 000 groupies och dricka Jack Daniels varje dag tills det görs en film om dem. Kan det vara så att de helt enkelt bara vill spela bra, ärlig och primitiv rock, att de inte bryr sig om vilken pose de ska ha på scenen. Kanske skiter de fullständigt i Joe Strummer och Steve Jones och kanske vet de att när 50 000 volt av distad gitarr blåser ditt ego till månen så kommer den posen naturligt. Och nu sitter vi här med resultatet, musik är roligt igen. Den är smutsig, hård och farlig. Och Primal Scream kommer med en ny platta.

Men säger ni, du glömde The Cardigans och PJ Harvey. Ett: The Cardigans är inte rock'n'roll och det spelar ingen roll hur många Black Sabbath-covers de gör. Två: PJ Harvey är kung. Hon är undantaget som bekräftar regeln.

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Lambchop

text: Dan Andersson
bild: Mattias Elgemark

Lågmälda toner från Wagner

År 2000 var ett händelse-rikt år för Kurt Wagner. Förutom *Nixon*, bandets femte fullängdsförsök, sade han den 4 juli upp sig från sitt jobb sedan fjorton år.

Dagen efter inleddes arbetet med nya skivan *Is a Woman*.

– Jag pensionerade mig. Inte för att jag lät någon veta det, ler Kurt bakom en gles tandrad.

Djupt nedsjunken i soffan på Hotell Malmen i Stockholm, med sin röda Co-op Swine Feeds-keps som pricken över i, slickar den lille 43-åringen insidan av sina tänder. Bredvid honom sitter Mark Nevers och Tony Crow, två av uppskattningsvis 15 bandkamrater i den alternativa countrymusikens flaggskepp Lambchop.

– Min chef har vant sig vid att jag försvinner. Han vet hur det är, säger Kurt.

Beslutet kom inte av att Kurt plötsligt kunde leva på Lambchop eller att han bestämt sig för att satsa på låtskrivandet på heltid, utan av att hans kropp inte orkade längre. Fjorton år som golvläggare har förstört hans knän och fyllt hans lungor med damm och kemikalier.

Dagen efter, den 5 juli, började han skriva sina storslagna vardagsbetraktelser till låtar på heltid och sammanställa vad som så småningom skulle bli bandets sjätte album.

– Det blev ju självklart en följd av det. Men det var inte anledningen till att

jag slutade. Anledningen var att hålla mig vid liv, säger han och tänder en ny cigarett.

Resultatet blev *Is a Woman*, ett album som tar fler än ett steg tillbaka men som samtidigt är ett större kliv framåt än Kurt och bandet någonsin försökt sig på tidigare. ”Sötningsmedlet”, som pianisten och senaste tillskottet Tony Crow kallar de karaktäristiska blås- och stråkarangemangen på *Nixon*, har hållits tillbaka till förmån för en mer sparsmakat ljudbild med fokus på Tonys piano, Kurts röst och knastret från hans trogna Gibson L7.

– Efter att vi gjort den förra skivan och skulle framföra den live, var jag tvungen att skrika för att kunna höra mig själv över alla instrument. Jag ville hitta ett sätt att sjunga på så att jag kan sjunga varje kväll utan att behöva skrika för att överrösta gitarristen, säger Kurt medan de andra skrattar igenkännande.

– Man blir förvånad. På en del av låtarna spelar upp till 18 personer. Man undrar: ”Var håller de till?” Men de är bara med en sekund någonstans, säger gitarristen Mark Nevers, som också

producerat skivan tillsammans med Kurt.

– Med så många musiker får man välja sina stunder. Man sitter och väntar, och man lyssnar och lyssnar och lyssnar och plötsligt – där, förklarar Tony.

Men även om bandet med de små medel som stod till deras förfogande gjorde sitt yttersta för att undvika att *Is a Woman* blev för enkelspärig och låtarna för lika varandra, är Kurt tveksam till hur väl de lyckades.

– Jag är inte säker på att vi gjorde det, säger han.

– Det är lite idén bakom att plocka in subtila ljud som bara finns med i en låt och sånt, skjuter Mark in, innan Kurt fortsätter:

– Vi bekymrade oss för det. Vi samlade alla dessa låtar som liknade varandra, med liknande arrangemang, och det är lätt att det blir lite monotont. Vad vi slutligen bestämde var: ”Än sen?” Jag somnar när jag lyssnar på den. Varför inte? Det är okej. Det kanske inte säljer så många skivor, det kanske inte är så populärt, men det är vad vi gör.

ett
subjektivt
alfabet

b

SYD BARRETT

Tillhör en av alla de tragiska LSD-olycksfall som redan i slutet av det glada 60-talet inte längre kunde funktionera normalt. I tre månaders tid trippade han oavbrutet då han fick morgonkaffet spetsat med LSD av de han delade lägenhet med. Barrett flyttade hem till sin mamma i Cambridge där han höll sig inne och målade tavlor. Fortfarande är han folkskygg och gör sina inköp när han vet att hela staden sitter inne och tittar på fotboll. Syd Barrett var hjärnan bakom *Pink Floyds* bästa album, debuten *The Piper at the Gates of Dawn*. Han har även gett ut lågmälda soloskivor, värda att upptäcka. **AH**

BERLIN

Vad skulle 70-talet vara utan Hansa Studio precis bredvid muren. Lou Reed döpte en skiva efter staden och *David Bowie* studerade elektronik där tillsammans med *Brian Eno*. Det var inte för inte som världens rikaste proggare *U2* bosatte sig i en helt annan lokal som med samma namn. Senare skulle en blek heroinist bjuda upp en bibelstuderande australiensare till en romantisk dans på bakgårdarna i Kreutzberg samtidigt som hans kollegor i *Einstruzende Neubauten* borrade i plåt. Numera hittar man luriga skivbolag som *Kitty Yo* och *City Slang* här. Ich bin ein Berliner standing by the wall eller nåt. **FE**

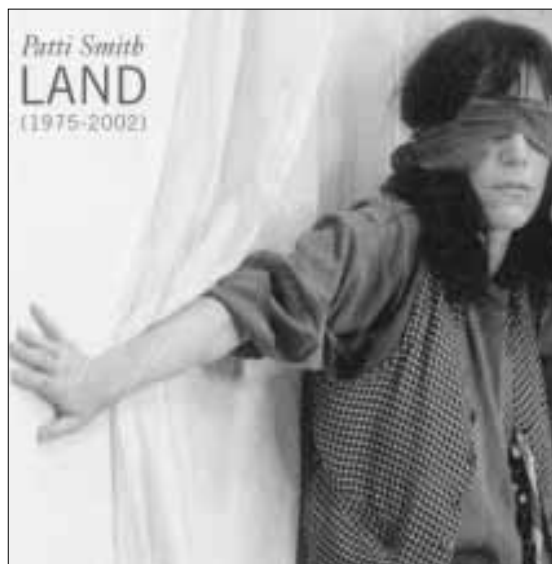
BLUE

Blått borde vara ett av de mest använda begreppen genom rockhistorien. Förmodligen också det mest missbrukade. Enligt ordboken, förutom färgen, står det deppig, melankolisk, låg. Men den poetiska och romantiska beskrivning av blue lyckas däremot inte ordboken komma i närheten av. Det är i musiken man verkligen får reda på vad det handlar om. *Miles Davis Kind of Blue* har precis det jag vill höra när uttrycket blue är inblandat. Det är tyst förutom regndropparna från ett stilla regn.

På *Joni Mitchells* skiva *Blue* är allt väldigt blått, från skivomslaget till sista låten. När blue däremot används i grupp och artistnamn blir jag mer tveksam. Att både *David Blue* och gruppen *Blue* var mesar råder det ingen tvekan om. Och att *Blue Oyster Cult* överhuvudtaget måste nämnas i sammanhanget är pinsamt. Däremot bevitnade jag för 15 år sedan en konsert med *Blue for Two* sent på natten i Hultsfred och för en gångs skull gjorde de verkligen skäl för sitt gruppnamn. Smygande och tysande med endast ett ödsligt piano tillsammans med *Freddie Wadlings* sorgsna men starka stämman. **JE**

Två fantastiska plattor!

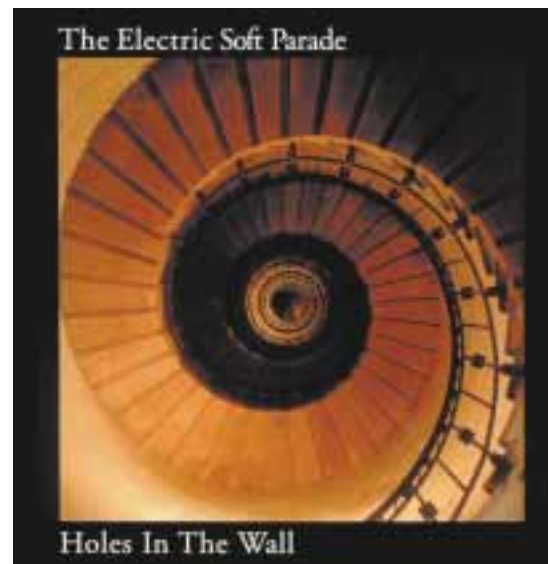
En legend ger för första gången ut sina bästa låtar samlade på en dubbel-CD och två unga bröder släpper sin gnistrande debutplatta.

PATTI SMITH

Land 1975-2002

Den första samlingen som gjorts med Patti Smith någonsin. "Land 1975-2002" innehåller 2 CD – den första med låtar från hennes olika album genom åren, utvalda av hennes fans, den andra CD:n innehåller tidigare ej utgivet material.

THE ELECTRIC SOFT PARADE

Holes In The Wall

Is this the debut album of 2002?... 9 out of 10. *NME*

Sleazy production, sweeping vocals and grungy guitars this is a blast from the future. *Mojo*

The Electric Soft Parade are one of the few young British bands to have successfully stepped up a rung. *Q magazine*

Dandy Warhols

text: Jonas Elgemark
bild: Mattias Elgemark

Gammal elektronik värmer bäst

Området kring Portland i Oregon kallas ibland för Pacific wonderland. En timme till skidåkning uppe i bergen och en timme till stranden. Men det är också ett tillhåll för galningar och artister.

De är fyra stycken, till det yttre trasiga rockers men det finns något bakom fasaden. Kvinnan som spelar klaviatur och bas heter Zia McGabe och är ofattbart modig. För henne är det mesta bara "Fuck yeah man!" Om det handlar om något som berör henne väldigt djupt så är det ändå bara "Fuck yeah!". Hon är en sällsynt och äkta form av white trash.

Gitarristen Pete Holmstrom är svenskättling, han bodde i Malmö ett år utan att lära sig ett ord svenska. Pete växte upp när han var sex år. Han upptäckte då att han lärt sig allt han behöver veta. Han är inte sofistikerad men grundar alltid sina beslut på om han gillar något eller inte. Han pratar inte ofta om sina åsikter men har väldigt bestämda sådana.

Brent DeBoer har en så kallad "hair trigger laugh mechanism" och för honom är världen absurd och korkad, men han älskar den. Musik för honom är soul och pop i harmoni som hos Simon and Garfunkel. För Brent handlar det inte om huruvida något är coolt eller inte utan om det är ärligt eller ej. Brent har noll tolerans mot dumheter och fåniga åsikter.

Det är sångaren och gitarristen Courtney Taylor-Taylor som trots sin bakfylla, eller kanske just därför, utförligt och eftertänksamt beskriver sina bandkompisar. Han är dock inte intresserad av att beskriva sig själv, mer än att han erkänner att det finns en skiva som han avgudar och lyssnar sjukt mycket på. *Mazzy Stars So Tonight that I Might See*. – Sen den kom ut har det inte gått en vecka utan att jag lyssnat på den. Annars

är det mest japansk flöjtmusik och Bowies *At the Beeb* som gäller.

Dandy Warhols då? Ja, mest kända är de väl för låten *Bohemian Like You* som man kan höra hundratals gånger om dan i TV-reklamerna för ett mobiltelefonföretag.

– Jag är nöjd och extremt stolt över den låten. Den är perfekt balanserad, precis som ABBA:s SOS.

Men att sälja sin låt till ett stort företag som ska använda den till reklam, hur tänker man då?

– Eftersom vår musik inte spelas på radio finns det inte så många sätt att nå ut. Radioproducenterna måste spela en viss sorts musik för att inte förlora intäkter, medan reklamproducenterna är ett gäng unga filmstudenter som gör allt för att imponera på varandra. Man ska helst

vara underground för att få vara med i cool TV-reklam.

Han tror heller inte att de förlorat några fans på att sälja sig.

– Jag tror aldrig vi haft fans som bryr sig om sånt. Vi är ju inga politiker.

Och visst är det en bra låt men det är hela nya plattan *Thirteen Tales from Urban Bohemia* som jag är mest imponerad av. Stundtals harmonisk pop med slängar av soul eller rock förankrad i 60- och 70-talen. Allt med en verkligt sympatisk retrojudbild. Courtney säger att de har försökt få plattan att låta som den var inspelad 1971. Han försöker beskriva plattan genom att räkna upp vem låtarna är inspirerade av.

– Om man verkligen vill generalisera så ligger det till så här. Låt nummer ett är inspirerad av George Harrison, låt två av Neil Young, låt tre av The Jesus and

Mary Chain, låt fyra av Rolling Stones, låt sex av Adam and the Ants och ja... du vet... och så vidare.

Courtney beskriver musiken som "trance music made with vintage rock instruments" och just det sista är verkligen viktigt för bandet, deras studio är full av gamla hiwatt-förstärkare, farfisa-orglar och allt annat som gör att det låter gammalt, varmt och bättre.

Planerna för Courtney och hans vänner framöver är att färdigställa nya plattan som han säger låter som Dandy Warhols som gör covers på Dr Dre som i sin tur remixar Simon and Garfunkel. Själv blir jag mest nyfiken på Portland, Oregon, och eftersom Courtney rekommenderar mig att hyra filmen *Drugstore Cowboy* för att se hur det verkligen ser ut där, rusar jag genast till närmsta videobutik.

"Obehagligt bra"
"... mycket stark föreställning"
"... glödande väl taget till
vara av ensemblen"
AFTONBLADET

"... Det är skojigt och
det är hemskt" DN

Eldansikte

"...med sin totala identifikation
med rollerna väcker de (Källgren och Ahlström)
beundran och skapar medkänsla" HP

"...trampar han (Torkel Petersson) omkring,
kräks och river ned som en annan King Kong i
mysdress. Det är skojigt och det är hemskt." DN

"Figurerna är tagna på kornet av
Ralph Carlsson och Anna Bjelkerud,
på en gång ironiskt och ömsint" SvD

Av Marius von Mayenburg
Regi Mattias Knave Scenografi Peter Lundquist
Videoprojektioner Johan Renck/Peter Lundquist
I rollerna Sven Ahlström, Linda Källgren, Torkel
Petersson, Anna Bjelkerud, Ralph Carlsson

**Ungdomar under
26 år/studerande
endast 70 kr!**

Biljetter 031 - 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

STADSTEATERN
PÅ STORA TEATERN 2000-2002

Musikaliska bryggor

text: Per Lundberg G.B.
bild: Kerstin Björk

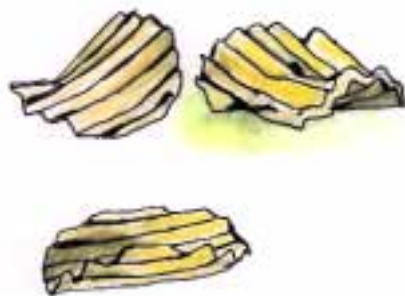
Att angöra en refräng

Alla har väl någon gång fått en refräng på hjärnan. Som envetet bitit sig fast och varit omöjlig att bli av med. Men har du tänkt på vad det var som gjorde att den fastnade?

Svaret kanske blir bryggan – även kallad sticket, mittåttan eller pre-choruset. Det lilla parti i låten som leder upp till refrängen. Den del av låten som bäddar för den förlösande refrängen.

– En av de bästa bryggor som gjorts är Nirvanas *Smells Like Teen Spirit*. Den känns märklig och monoton. När sen refrängen kommer är det som om himlen öppnar sig, säger gitarristen och producenten Chips Kiesbye.

– Det viktigaste i en låt är att det finns en hake. Det kan vara vad som helst. Det behöver inte nödvändigtvis vara texten. Kanske en gitarrslinga som i Nirvanas låt, säger Chips.

En hiphop-låt å andra sidan har sitt eget givna mönster. Men det börjar ske förändringar i låtbyggandet. Looptroups DJ Embee har börjat tänka om.

– Jag börjar med ett bra set av trummor. När jag gör låtar så jobbar jag med olika element. Just nu testar jag att skriva låtar som är uppbyggda som en pop- eller rocklåt. Intro, vers, brygga och refräng. Bryggor är väldigt roliga. Live är det bra att ha fyra takter brygga före refrängen att ladda upp med. Jag tycker om att experimentera med bryggor. Att kanske låta introt återkomma i bryggan är en kul hook, menar Embee.

Lisa Miskovsky som under 2001 gjort succé med sin självbetitlade debut menar att bryggor inte alltid behövs.

– Det beror på hur känslan är. Om en brygga lovar för mycket så kan refrängen bli som en urtvättad t-shirt.

I Backstreet Boys låt *I Want It that Way* finns det en bra brygga. Den låten är bra uppbyggd, menar Lisa.

Producenten och låtskrivaren Jörgen Elofsson har jobbat med bland andra Westlife, Britney Spears och nu senast engelska popstjärnaren Will Young. Jörgen har sin syn på hur en bra låt ska vara.

– Med risk för att låta tjugit så måste det finnas en hook och en känsla. Bryggan är också viktig för den är trampolinen in i refrängen. Lyssna på Westlifes *If I Let You Go*, det är en bra brygga. Den är en sorts programförklaring för just den låten, säger Jörgen.

Men det finns de som är av en helt annan åsikt. Lars Liljestam, docent vid Göteborgs universitets musikvetenskap är en.

– Det finns inget som heter brygga. Kalla det hellre en uppladdning inför refrängen. Det här med bryggor eller pre-chorus är en relativt ny företeelse. Mycket av dagens musik bygger på samma ackord i

både vers och refräng. För att markera att refrängen kommer så färgar man istället med harmonier.

Det som gör att låtar fastnar är en slagkraftig ordkombination eller en hook. En hook kan i princip vara vad som helst, exempelvis ett gitarrieff.

– Bästa exemplet är väl Rolling Stones *Satisfaction*, avslutar Lars.

Visst måste man hålla med om det. I en kommande artikel ska vi lyssna på några av gårdagens och dagens hits och jämföra om det är någon skillnad på hur låtarna är uppbyggda och vad som gör dem till hits.

Robert Owens / Best Of Love Will Find Its Way

Detta är den definitiva samlingen med en av dansmusikkens mest gudabändade sångare. Under två årtionden har Robert Owens levererat soul/house/garage av världsklass och här samlar vi den kärleken på två CD med totalt 25 spår varav fyra är tidigare outgivna. Bland gästartister, medarbetare och producenter hittar vi namn som Larry Heard, Frankie Knuckles, David Morales, Satoshi Tomiie, Mr C, Phoebe m.fl.

"If God could sing, he would sound like Robert Owens" (I-D)

Spänka NKPG vol 1

Spänka är det kritikerrosade house-kollektivet från Norrköping som nyligen vann en välförjärt Klubb/Dans-Grammis. Spänka har satt ett oändligt avtryck på danskartan i Sverige, inte minst visuellt genom sina många bejublade framträdanden på klubbar runt om i landet. På denna samling hittar du Spänkas samlade verk, något av det bästa inom vokal, själfull house som Sverige har att erbjuda just nu.

High & Mighty - Air Force 1

High & Mighty är tillbaka med ett nytt album efter två släpp på Rowkus ('Home Field Advantage' och 'Porn Again'). På den här skivan låter killarna preda som dom ska göra, Mighty Mi visar att han är en producent av yttersta världsklass, soul och funk-samplingarna dugger lätt på hårda trumbeats. Över den ljudbilden klampar rapparen Mr Eon in och levererar sina självvalda och humoristiska rim som bara han kan. Gästar gör bl.a. Havoc från Mobb Deep, RA the Rugged Man, Cage och Copywrite. Ett av årets viktigaste oberoende hiphop-släpp!

Make Music (Folk Funk Flavour & Ambient Soul)

Kritikerrosad samling fylld med pärlor från 70-talets storbienniga folk/funk/pop-period. Här finns hippie-funk från Fleetwood Mac's Christine McVie under namnet Perfect, Rena Snares underbara 'Make Music', Peddlers original till Zero 7's 'I Have Seen' samt Minne Rappertors inspiration av 'Les Fleurs' som tolkats av 4 Hero.

American Gigolo (Best Of International Deejay Gigolo Records)

Den nya vågen av electro som sköjer över oss är något av det hetaste som finns just nu på klubbar runt om i världen och The Face, i-D och andra livstidsmagasin skriver spårmetrar om detta fenomen. I bröchen går tyska DJ Hell's skivbolag International Deejay Gigolo Records med artister som Fischerspooner, Miss Kittin & The Hacker, Crossover, Doppelerpekt m.fl. På samlingen 'American Gigolo', mixad av DJ Tiga, finns alla de stora spåren från ett av världens just nu mest framgångsrika indie-bolag...

Brown Sugar (Latin Breakbeats, Basslines & Boogaloo)

Skivbolaget Harmless visar återigen varför dom är världsbäst på att sammanställa funk-samlingar av olika slag! Brown Sugar är en sveltig cocktail av Funk, Soul, Jazz toppat med Latin från sent 60-tal och sögdt 70-tal. Bidrag från Ray Terros, Ray Benetto, Latin Blues Band, Alexander Review, Louie Ramirez och Eddie Palmieri är några av de som får en att anså aho-trillan...

Africanesque

Et lysande släpp från Rowk Music som följer upp sin framgångsrika samling 'Africanesque Zouge' med ännu en World Music-orienterad samling som fått titeln 'Africanesque'. Denna samling innehåller musik ända från djupaste Afrika till house från Amerika, som en blandning av Body & Soul och Ruidthe Bar, signerat Afrika!

Bailing The Jack (The Birth Of Nu-Blues)

På samlingen 'Bailing The Jack' exponeras bakgrunden till den nya blues-våg som kallas 'Nu-Blues'. Det svänger, gungar och vrålar. Det är bråkigt och stökigt, skitigt och musigt. Här finns indiesmårta, hip hop otänk, lite Louisiana-swing och artoexperimentalism från ett startlåt bestående av Tom Waits, Nick Cave, Captain Beefheart, R L Burnside, Johnny Dowd och Cowboy Junkies för att nämna några.

Taxichauffören som hyr ut sin gröna Buick följer noga riggingen på motorhuvuven. Jocke Åhlund hänger över kameran för att hitta rätt objektiv medan en stor bandspelare lyfts in i baksätet. Klockan börjar närma sig midnatt, flera timmar efter utsatt tid och medlemmarna i Caesars Palace dricker rysk vodka för att komma i stämning.

Förbipasserande på gatan har svårt att förstå bandets upprymdhet när de sätter sig i den gamla bilen. César Vidal får hjälp att starta den väldiga amerikaren och efter några korta körtips rullar de. Caesars Palace nya singel *Jerk it Out* ekar mellan husväggarna på Gervasiogatan i centrala Havanna.

Hårda nätter i Havanna

När jag dagen innan anländer till Havanna möts jag av ett trött gäng. Intrycken från en stad som ytligt sett stannat runt 1950-talet har knockat samtliga som en kubansk högerkrok. Vi har fått rum i Centro Habana på Gervasiogatan som tillhör de fattigare kvarteren. Att Caesars Palace hamnat i Havanna är främst en ekonomisk fråga. Det är helt enkelt billigare att åka till Kuba än att stanna i Sverige och spela in en video. Det svenska filmteamet från produktionsbolaget Topaz som stora delar av året arbetar på Kuba har aklimatiserat sig. De fixar tillstånd som ibland drar ut på tiden, vilket är en av anledningarna till att tidsschemat ideligen spricker, och håller sig med lojala kubanska hangarounds. Det som inte de kan ordna fram finns helt enkelt inte att få tag på i Havanna.

10 februari 2002

Väckes av grannens tupp. Klockan är mer sen efterfest än morgon. Jocke är först uppe och efterhand samlas bandet utanför köket. Basisten David Lindqvist dricker frukost bestående av den lokala ölen Cristal. Resten av bandet är sömndrucket framåtlutade i sina stolar. Tidsschemat blir återigen framskjutet. Ingen blir upprörd trots den tidiga reveljen och anekdotbyte uppstår. Jocke som var med Whale på turné i USA tillsammans med Blur minns lyx, knark och sena TV-kvällar. När Jocke gjort en träffsäker imitation av sångaren César Vidals sätt att röka och diskussionen går över i vilken som är den snyggaste modellen av

skateskon Vans är det dags att börja filma.

När vi går ner till en intelligande tvärgata har Havanna vaknat. Gnissländet från 50-talsbilar med dålig fjädring och ett ständigt schhh-ande som är något slags alldagligt sätt att påkalla uppmärksamhet, är en del av staden på samma sätt som den storslagna arkitekturen med dess flagnande fasader.

Dagens första tagningar ska tas i ett hus vars övervåning är helt utblåst sånär som på ett par snygga valv och några pelare. Överallt hänger lösa sladdar. Filmteamet skickar upp en av de kubanska medhjälparna, som ser ut som Tupacs okände bror, på en våldig klättring fem meter upp. Där står han sedan i flera timmar och riktar ljusskärmar för att fånga solljuset.

Bandet har lånat instrument som är i minst sagt dåligt skick. En orgelspelare har också hyrts in. När det börjar närma sig dagens första tagning har han ännu inte dykt upp. Jocke vänder sig ner mot gatan och får syn på en kuban med brun skjorta och mustasch.

– Honom tar vi, säger Jocke och mannen kommer upp på taket där en ansenlig mängd nyfikna samlats.

Förhandlingar med den nya orgelspelaren inleds och snart står Jocke och ger Dreste Fernandez Guerra sin första orgellektion.

– Doesn't matter where you play, säger Jocke.

Ivrigt påhejad av sina grannar finner sig Dreste i situationen och efter några

repetitioner påminner han hjälpligt om en orgelspelare. Kameran rullar och volymen lockar ännu fler nyfikna. Samtliga dansar och smittas av de exotiska och sprudlande svenskarna. Jocke sträcker upp höger pekfinger i luften, César spänner blicken rakt i kameran och David spelar med basen upp i armvecket medan Nino snurrar med trumstockarna.

Caesars Palace kritvita rock är egentligen kontinenter ifrån kubansk salsa eller folkmusik. Men bra melodier är universella och plötslig kommer en applåd inifrån gården där grannfrun sticker ut huvudet genom fönstret. Med ett stort leende och yviga gester visar hon sitt gillande.

Vatten och öl motverkar vätskebrist i den fuktiga hettan. Till och med orgelspelaren Dreste tar fram en näsduk och torkar sig i pannan. Till nästa tagning behövs något att ställa under den stege som används för att rulla kameran på. Jocke vill ha variation i bilderna. Medan samtliga söker skugga ordnar Machine, före detta kubansk landslagsbrottare, fram två jättelika oljefat som han med hjälp av ett rep halar upp på andra våningen utan problem.

Efter skivorna *Youth Is Wasted on the Young* och *Cherry Kicks*, som båda sålt över 20 000, är Caesars Palace i slutfasen av sitt kommande album. Jocke Åhlund är inblandad i det mesta som rör bandet. Han skriver de flesta låtarna, mixar och gör videor. Tillsammans med sångaren

César Vidal, som också skriver låtar, är han ryggraden i ett av Sveriges bästa popband. Caesars är ett illa sett liveband men ingen har kunnat anmärka på låtarna. Nya singeln *Jerk it Out* är en struttigt orgeldränkät låt och som de flesta Caesars-låtar sitter den efter några genomlysningar som spraymålad i hjärnbarken. (*I'm Gonna Kick You Out, Sort it Out, Crackin' Up, One Good Night, Only You* plus nya låtar som *She Don't Mind* med ett nästan ska-liknande beat, landar i klassiskt popland.

– Jag har en ackordföljd som jag gillar jävligt mycket, som återkommer i flera låtar, analyserar Jocke. Det är samma som är i *It's Alright* med Stones som var en av de första skivorna jag köpte. Ofta när jag skriver är jag så naiv att jag inte vet vad det är för ackord utan jag måste sätta mig och tänka. Men när jag bara sitter och flummar händer det ofta att jag kommer på "aha det är dom två igen, det var därför det var så schysst".

– Jag har ända sedan jag var fem-sex år liten blivit hänförd av musik. Låtar har jag försökt göra sedan jag var 16-17 år. Den första låten jag gjorde var i valstakt och var en Bowie-pastisch, säger César.

Riviera 19.30

Efter välbehövlig siesta förbereder sig bandet för en lång natt. Värmen är näst intill omöjlig att vifta bort.

– Ja, det är bara lite torrare än att bada, säger basisten David Lindqvist som trots det provar ett par varma röda WCT-byxor och en röd nylonskjorta. ▶▶

– Vi kör vanliga svennekläder, förklarar Jocke inför kvällens tagningar som ska ske utanför en av Havannas största biografen Riviera och kommer att avslutas på nattklubben El Palermo efter stängningsdags.

Senare utanför Riviera, som ligger vid 23:e gatan mitt i den mer turistlika delen av Havanna, lyser två stora strålkastare upp gatan och utanför biografen vars billboard förklarar att ”Tonight Caesars Palace sold out” riktas intresset mot svenskarna som förbereder kvällens första tagning. Minst sex poliser är inhyrda för att bevaka säkerheten på den vältrafikerade gatan. En kille i rastafrisyr frågar mig om Caesars Palace är kända i Sverige och jag hinner bara nicka lokalpatriotiskt innan *Jerk It Out* fångar samtliga förbipasserandes uppmärksamhet. Efter ett par dagars hårdpluggande hade jag nog till och med varit beredd att säga att Elton Johns nya singel är en bra låt men *Jerk It Out* tas emot väl även utanför Riviera.

I pauserna retas Jockes barn Jim och Alma.

– Har man sett på maken pappa visar baken, skanderar de genom vimlet och Jocke lyfter upp sin son till trumsetet innan det är dags att säga god natt.

Trots en hård dag har Jocke koll på det mesta som händer och är full av adrenalin. Några kompletterande tagningar behövs. Trummisen Nino Keller spelar vant till en extremt snabb låt-version som ska användas till inklippbilder. Den nu nästan rutinerade orgelspelaren Drete hetsas av Jocke för att få liv i bilderna. Drete som har med sig fru och systerdotter bakom den tillfälligt uppbyggda scenen viker sig av skratt och alla blir nöjda.

Det som förenar bandet, förutom att alla gått gymnasiet på Södra latin i Stock-

holm, är att de ser ut som ett band. Utan några egentliga likheter är de en estetiskt homogen grupp runt de trettio. Musikaliskt är de däremot en brokig skara.

Jocke spelade trombon som liten, blev hyfsat duktig men ville hellre spela i ett rockband. Det första band han var med i var hårdrockarna Victory. Första året efter gymnasiet började han spela grindcore och dödsmetall i Skull som senare blev Teddybears.

Sångaren César Vidal har ett förflutet som soloartist och kallade sig Mister Vidal. Han driver numera klubben Nightlife och planerar även att starta skivbolag där han ska släppa en singel med gruppen Empire Dogs.

Trummisen Nino Keller drömmer om att bli illustratör, upptäckte Kiss när han var sex år och bildade sitt första band i Orminge utanför Stockholm. Spelar numera också med gruppen The Slaves. Nino är musiker på heltid och arbetar bland annat på Dramaten.

Basisten David Lindqvist arbetar på en biograf och är ett gammalt mod som nyligen skaffat sig sin första egna bas. Förstärkare ska han köpa när han kommer hem från Kuba.

– Jag har aldrig lärt mig spela bas och har alltid spelat med folk som är lite bättre än jag själv som visat ”där ska du trycka nu”. Det är lyxigt att få vara med i ett band som har så bra låtar när man inte är musiker. Någon gång har jag tänkt tanken att det kanske skulle gå bättre för det här bandet om de hade en ”riktig” basist, men samtidigt tänker jag att personkemin är minst lika viktig.

Från början hette de Helligkopter. 1993 blev de Caesars Palace inför en spelning i skivaffären Pitch Control i Stockholm. Enligt Jocke har de alltid gjort bra låtar.

– Jag gillar andra band som låter så också. Som skriver bra låtar, har bra

idéer och sedan endast hjälpligt kan framföra sina egna låtar. Det blir någon slags charm i det.

På ett omedvetet, eller medvetet, sätt summerar Jocke essensen av popmusik: popmusik ska vara enkel. Eller i alla fall inte beräkande. Caesars Palace vill egentligen bara göra bra låtar. De har inget budskap i sina texter, samtidigt som de inte får vara dåliga. Jocke skriver låtar hela tiden. En melodi kan komma upp när han står och diskar, han har en diktafon som är full med idéer och melodier men texterna kan ibland gå trögt att färdigställa.

– Det är svårt att skriva enkelt, det ska vara enkelt fast man ska ändå kunna tolka in mycket i det. Många i Sverige lyssnar inte på texterna men jag skäms när jag skriver dåliga texter, säger Jocke.

– Mina texter är extremt instinktiva, jag tänker knappt på vad jag skriver, menar César. Det är mer att man tänker i efterhand vad de kan betyda. Ofta utgår jag från en titel eller en fras. Det är konkreta ämnen och nästan alltid kärlek eller en känsla av utsatthet i mina texter. Men jag är ingen person som har någonting att säga med mina texter och skriver inte texter som Håkan Hellström, att man har någonting som måste ut.

El Palermo 02.00

Klubben stänger och samtliga hjälper till att bära in utrustning och två stora kylboxar fyllda med drycker för att hålla publiken kvar. Klubben som normalt sett spelar salsa och r'n'b stinker av WC-anka. Ljuset är tätt och närmare 200 slående vackra kubanska tjejer och killar sitter skoldansaktigt vid borden. Klädelsen är streetsmart och en mängd Lauryn Hill-kopior bevakar sina positioner för att få en bra plats när det är dags att filma.

När klockan närmar sig fyra pratas det spanska i mikrofonen; ”vamos, vamos” samtidigt som den gamle brottaren Machine är behjälplig med att lyfta upp de ivrigaste tjejerna på bardisken.

Efter de första repetitionerna tittar flera av tjejerna frågande på varandra. ”Kan man verkligen skaka rumpa till det här” tycks de säga till varandra. Men när introet till tredje tagningen ljuder utbryter fullständigt kaos. Caesars Palace är helt plötsligt kungar på en kokande salsa-klubb och två kubanska tjejer stjälar pusar av César som oberört fortsätter att mima och svänger sig tillbaka med mikrofonstativet för att få utrymme. Upplevelsen är omtumlande. För att skapa samma stämning i Sverige hade det förmodligen krävts att 100 personer vann på Lotto samtidigt.

När ljuset åter tänds sitter många kubaner kvar och sippar på den sista spriten medan de drömmer om att se sig själva på MTV. Efter nästan 24 timmar är klockan sen efterfest igen. Filmteamet plockar radiostyrt utrustningen medan tröttheten landar som en sumobrottare på våra ryggar. Jocke, som har sett alla tagningar utom den senaste på nattklubben, är nöjd och det kliar i fingrarna på honom att åka hem och börja klippa. Istället väntar vila och några dagar på stranden. Havannanatten känns för första gången svalkande när taxin rullar iväg mot Gervasio.

text & bild:
Björn Magnusson

Sony Music
www.sonymusic.se

Böcker

Efter en allt annat än svag öppning i årets första nummer av Groove fortsätter den nya boksidan surfa på samma våg även i marsnumret med tre nya böcker om lika vitt skilda delar av den populära musikhistorien. Om 50 år av brittisk musikhistoria inte lockar till läsning så kanske sagan om det anrika jazzbolaget Blue Note Records gör det. I annat fall har Magnus Sjöberg, enkom för Grooves läsare, kastat sig in i Carl Magnus Palms allt annat än lättviktiga *Bright Lights, Dark Shadows – The Real Story of ABBA* och kommit segrande ut på andra sidan.

Dan Andersson/Bokredaktör

“Bright Lights, Dark Shadows – The Real Story of ABBA” CARL MAGNUS PALM Omnibus Press

Det har skrivits åtskilliga hyllmeter om ABBA. Det mesta har rört de framgångsrika åren, det vill säga från Waterloo till bandets upplösande i början av 1980-talet. Carl Magnus Palm försöker i *Bright Lights, Dark Shadows* ge en komplett bild av ABBA, av såväl de välkända framgångarna som de mörka baksidorna. Det är ett ambitiöst projekt, och det känns till och från som att Palm tar sig lite vatten över huvudet, framförallt avsnitten som behandlar de mer personliga sfärerna och ögonblicken. Berättandet pendlar då mellan neutralt betraktande beskrivning och Se & Hör-journalistik: återgivandet av dagarna kring melodifestivalvinsten i Brighton 1974 med *Waterloo* känns nästan som ur någon kvällstidning. Å andra sidan kommer man nog inte undan skvallerkänslan om syftet är att återge den “kompletta” historien om ett så stort band som ABBA. Och det finns historier och citat som är kul att stöta på: till exempel att Björn Ulvaeus kände sig som en “fet julgran” i scenkläderna från ovan nämnda melodifestivaltillfälle.

Carl Magnus Palms berättande är bra, ett genomtänkt upplägg och nästan klockren dramaturgi i många avsnitt, med parallellt berättande av medlemmarnas uppväxt och tidiga musikaliska värv. Det som byggs upp i berättarteknik dras dock ofta ned av att Palm tenderar att bli väl melodramatisk ibland, vilket är synd. Historierna behöver sällan den extra krydda som förmodligen är avsikten med uttrycken. Bokens språk kanske också skulle ha fått sig en extra översyn. Och att i vad som vill vara en grundlig genomgång av ABBA:s historia underlåta att presentera en i alla fall någorlunda komplett diskografi, med hänvisning till andra av författaren skrivna böcker är obegripligt.

I det stora hela är det oftast intressant läsning, men det krävs antagligen ett genuint ABBA-intresse för att få ut mesta möjliga av *Bright Lights, Dark Shadows*. Ett intresse som inte tar hänsyn till skönhetsfläckarna.

Magnus Sjöberg

Max Sarrazin

“Blue Note Records, the Biography” RICHARD COOK Secker & Warburg

Det ska sägas att jag blev väldigt besviken när jag först bläddrade igenom Richard Cooks bok om Blue Note. Inte ett skivomslag och endast ett fåtal standardbilder på deras allra främsta stjärnor. Det är annars i allmänhet Reid Miles omslagsdesign med Francis Wolfs foton man förknippar med Blue Note. Å andra sidan är bägge dessa områden redan väl dokumenterade så något mer hade kanske inte en till bok om det gett.

Istället berättar Cook lite torrt och systematiskt om musiken och musikerna på Wolfs och Alfred Lions jazzetikett. Från trettioalets Hot Jazz combos via hardbop till cocktailjazz och hammond-fläsk. Strikt kronologiskt med alla viktiga datum angivna. Visst har många av jazzens tungviktare spelat in på Blue Note men till exempel Miles Davis ges väldigt stort utrymme fast han bara gjorde två inspelningar och dessutom under sina värsta heroinår. Annat är det med Jazz Messengers med Art Blakey som uppstod och blomstrade på bolaget. Förstås också kompositörerna/pianisterna Horace Silver, Bud Powell, Thelonius Monk och Herbie Hancock. Trots dessa och de hipa omslagen tillhörde kanske inte Blue Note det allra mest framåtsträvande bolaget och även Cook konstaterar att avantgardet många gånger höll till på andra ställen. Här handlar det ofta om högkvalitativ bruksjazz, som Blakey uttrycker det. Annars återges få anekdoter och utvecklingar, vilket är synd. Jazzlitteratur har annars ett väldigt stort underhållningsvärde just på grund av det.

Oftast är det ett åndlöst rabblande av mer eller mindre kända namn och inspelningsdatum. Vissa extraordinära inspelningar beskrivs med stora adjektiver, men inte så att jag springer benen av mig efter dem.

Fredrik Eriksson

“Black Vinyl, White Powder” SIMON NAPIER-BELL Ebury Press

Som manager för bland andra The Yardbirds, Marc Bolan, Japan och Wham! har Simon Napier-Bell haft insyn i stora delar av den brittiska musikindustrin sedan dag ett. Och *Black Vinyl, White Powder* är en underhållande resa genom decennierna av galenskap och profithunger.

Att det i musikbranschen förekommer en hel del droger, och att många är homosexuella, är en devis som Simon följt slaviskt. Likt en kvällstidningsjournalist som inte kan komma tillbaka med en story om något annat, ligger det honom också som en black om foten. Simon själv röker endast en joint då och då, och det må väl vara sant, men hur han kan hålla reda på denna räcka av bands drogintag framstår som en omöjlig uppgift. Dessutom känns en bok som avslöjar drogbrukare och homosexuella inte det minsta upprörande eller intressant i sig. Möjligtvis i England.

Men om man bortser ifrån Simons bitvis tveksamma sätt att sammanlänka musik med droger, återstår mycket spännande läsning. Vi tas med bakom stängda dörrar, på förhandlingar om procentsatser i kontrakt, promotionupplägg och vägen till framgång, som inte alltid är spikrak.

Spikrak var den däremot för John Paul Young som Simon upptäckte utanför en pub en mulen kväll i Newcastle. Simon var desperat och morgonen efter skulle han ha en artist som skulle sjunga in vad som senare blev världshitens *Love is in the Air*. Simon gav den snygga ynglingen en demokasset och en flygbiljett till Melbourne där inspelningen skulle ske och bad en stilla bön. Historien är rolig men den ger inte en helt rättvis bild av Simons sätt att jobba. Till skillnad från dagens förpackande av artister, jobbade han i första hand med grupper han gillade och hörde talang hos. Och att han inte såg någon större talang i Julio Iglesias får väl ändå räknas till pluskontot.

Björn Magnusson

Vi lyssnar på idéer!

Industriellt utvecklingscentra
för svensk musikindustri

www.iuchultsfred.nu
info@iuchultsfred.nu

Burning Heart Records And Mr. **WOLF-BOY**
Proudly Present The New

MILLENCOLIN

...Album entitled
Home From Home

**OUT
MARCH 11!!!!**

Critics says:
- Damn, I wanna pogo!

Wolfboy says:
- Buy it. Arrrrh!!!

Produced by Lars Svoboda

MVA Spela Millencolin spelet på www.millencolin.com Vinn kanon priser. Åk vart du vill i världen, för att se Millencolin spela live!

BT
www.burningheart.com

...mars på border

Earl Zinger

Put Your Phazers On Stun

Nya albumet får mig också att tänka på hur Tom Waits skulle låta om han hade försökt göra Nubbas musik. 18 fullmatade spår med varierande influenser från ren "Gallianofunk" till crazy electronics.

Milk & Honey Band

Boy From The Moon

Nytt band på bolaget som upptäcktes "Elbow" Uglyman. Riktig pop med stora basstävar och pretentiverna. Lika delar Beach Boys melodier som Venne flum i positiv bemärkelse!

David & The Citizens

For All Happy Endings

David & The Citizens debut album; "For All Happy Endings" har en egen bråd som ligger strax utanför där man först tittar. Sänk blicken, titta ur fokus, vänd dig med brännande ögon alldeles in på det självklara.

Blend

Far Leys

Blend är bandet som Al Fabris startade när han lämnade Blonde Redhead. Denna nya platta, som är en hyllning till Nick Drake, är en suggestiv vacker platta där bandet tar Nick's musik till nya nivåer.

Gallon Drunk

Fire Music

Bra rock med klara rötter i 70-talet plus en sorts indiefeeling som gör att Gallon Drunk låter just Gallon Drunk. Givetvis är nya singeln Things Will Change med!

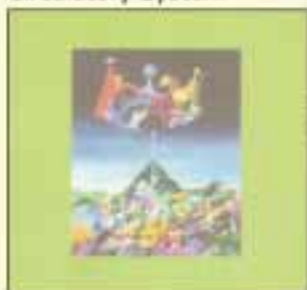
El Musico

It's All In Your Head

Musik i landet där Tom Waits är regent, 22-Probepelajo utrikesminister och hälsokontrollen sköts av Nick Cave.

Circulatory System

Circulatory System

22 nya underbara psykedeliska popperior från WCullen Hart = En av huvudmännen i Olivia Tremor Control. Resten av bandet består också av folk från Olivia Tremor Control & Neutral Milk Hotel.

Joel Plaskett

Down At The Khyber

NME jämför detta album med Big stars klassiska 3:e. Flerang Lips möter Led Zeppelin & Neil Young är också vanliga omdömen om detta album. 4 av 5 i Q. Wilco & Jayhawks får se upp!

BORDER
MUSIC

SKIVHUGGET

MIX
REKONSTR
SOUNDING STEREO SYSTEM

BENFANS

M

...alltid steget före

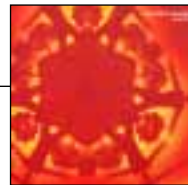
www.border.se tel 031-190800 fax 031-191599

CD SPECIALISTEN

pel sounds

Att varje dag få lyssna på en massa musik är ett privilegium. Utan Groove skulle jag förmodligen missa mycket. Skulle jag klara av ett liv utan Autechre, Log eller Joel Plaskett? Kanske, kanske inte. På www.groove.st hittar du de som inte fick plats. Alcazar, Rinôçéröse och Decapitated är några.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

Album

ALL GIRL SUMMER FUN BAND "All Girl Summer Fun Band"

K/Border

Med ett gruppnamn som All Girl Summer Fun Band förväntar jag mig varken politiska undertoner eller självmordsömmande. Men detta är så lättviktigt att jag nästan skäms för att jag tycker att det är bra. Så obeskrivligt naivt och lättlyssnat att Sveriges samlade mesindie-elit låter som Motörhead i jämförelse. Klockrena terstämmor och smakfullt korta låtar. Sol inne, sol ute, sol i mitt hjärta. Visst är det ytligt men samtidigt så skönt att höra fantastisk popmusik utan några andra ambitioner än att berättiga roliga historier om pojkvänner som har skägg eller är från Kanada.

Fredrik Eriksson

APPARAT

"Ttrial and Eror"

Shitkatapult/Border

Ända sedan jag hörde talas om det här skivbolaget har det legat och pockat på uppmärksamhet i bakhuvudet. Jag menar, smaka på ordet – är det inte uppenbart att man måste äga deras skivor? Så nu står jag äntligen här med en halvtimmestlång CD i handen, och minns om den inte överträffar alla förväntningar! Apparats trasiga och studsande elektroniska kan närmast jämföras med Autechres superba *Chiastic Slide*, men Apparat lägger till det där lilla extra. I detta fallet stämmningsfullt saxofonspel av Hormel Eastwood. Kombinationen blåsinstrument och datorläten visar sig synnerligen fruktbar, för att inte säga magisk. Definitivt årets bästa skiva just nu.

Henrik Strömberg

BEAR QUARTET

"Ny väg"

A West Side Fabrication

Efter att ha sett Bear Quartet live några gånger förra året bjuder inte *Ny väg* på några större överraskningar. Endast några få snärtiga stökpoptbrott och resten instrumentalt. Det har skrivits om deras kompromisslöshet men *Ny väg* är inte banbrytande. Snarare ett bokslut och redovisande av den senaste tiden. Där *Gay Icon* imploderade och trasad sönder de vackraste av popmelodier, skapar *Ny väg* precis som titeln antyder en ny sandlåda till leka i. Här ska det byggas snirkliga dissonanser och gnisslas lite. Förstås blir resultatet bitvis skimrande vackert. Särskilt på *Super Confidence* där den svenska hälften av texten är den som känns mest självklar. Mattias Alkbergs smått darriga röst passar utmärkt till att sjunga små naturpekoraler till saktmodigt hamrande åttondelar. Ibland slinter det till och *Ny väg* blir lite väl effektlös. Crescendos slutar i kaos ligger fint i örat en svetvig natt på lokal men inte lika rätt på skiva. Detta är bara småskrynklor i ett annars supertrevligt folkhemsavantgarde. Med risk för att låta

som reklam vill jag bara för en stund rulla runt i björnfamnen på *Number* och *Euthanasia* eller simma lugnt på *Trust Island*. Tio skivor och ett tack.

Fredrik Eriksson

THE BEATNUITS

"Classic Nuts Vol. 1"

Loud/Sony

Senaste albumet *Take it Or Squeeze it* är förmodligen Beatnuts bästa både kvalitets- och försäljningsmässigt, så nu smider man medan järnet är varmt och ger ut en samlingsplatta. Och Jerry Tiheo och Lester Fernandez hade inte varit Junkyard JuJu och Psycho Les om man inte körde det så kallade Ulf Lundell-tricket, att slänga in två nya spår för att lura gamla fans att också köpa plattan. Och man skulle inte utgöra The Beatnuts om man inte gjorde samlingen 42 minuter kort och utelämnade en massa bra låtar som *No Equal*, *Are You Ready* och *It's da Nuts*, så att man bara behöver släppa ett vanligt album till innan *Vol. 2*. Och Beatnuts vore absolut inte *World Famous Beatnuts* om man brydde sig ett dyft om vad såna som jag tycker.

Daniel Severinsson

BLIND GUARDIAN

"A Night at the Opera"

Virgin

Kände stor skepsis när jag tog hem Blind Guardians skiva. Tysk fantasy metal är inte direkt min påse. Givetvis fick man äta upp varenda fördöm med råge. Blind Guardian är inte dåliga och inte ointressanta. Tänk er power metal med influenser av Abba och Queen. Storslaget som Sixtinska kapellet. Dubbla baskaggar, körer och syntar i massor. Lättitlar som minner om gamla sagor. Riddare i skinande rustningar. Sköna jungfrur. Just att det låter Queen är intressant. Man undrar hur det skulle låtit om Hansi Kürsch sjungit duett med Freddy Mercury? Förmodligen ganska coolt.

Per Lundberg G.B.

BOARDS OF CANADA

"Geogaddi"

Warp/Border

Den skotska duons debutalbum *Music has the Right to Children* slog ned som en bomb och blev snabbt en modern klassiker. Den dova, mystiska och psykedeliska electronica var minst sagt egensinnig. Under de fyra år som gått sedan dess har självfallet förväntningarna skruvats upp. Och *Geogaddi* gör ingen besviken. Låt vara att den kanske inte bryter ny mark i samma utsträckning, men Michael Sandison och Marcus Eoin lyckas förnya sitt karaktäristiska sound och gör varm musik som ändå stör och oroar. Stämningarna är dunkla, rytterna stadigare och känslan ännu mera ödslig. Kontentan är att det här är ett riktigt bra album.

Robert Lagerström

CALL AND RESPONSE

"Call and Response"

Emperor Norton/Flyground

Ibland tillåts man faktiskt bli överraskad, till och med när man lite arrogant tror att man hört allt. För vem hade kunnat ana att medlemmar ur flumkollektiven The Olivia Tremor Control och Of Montreal kunde stå bakom produktionen på en skiva så fylld till bredden med 70-talssvängig Stereoelab-möter-The-Carpenters-doftande popmusik som San Franciscobandet Call And Responses debutalbum? Årgångssyntar och discotrummor samsas med dansant basspel och Simone och Carries oemotståndliga sängharmonier i vad som bäst låter sig beskrivas som en sällsynt bra idé. Märkligt nog är skivan, trots att den knappt är ett år gammal, en återutgåva på ett marginellt större bolag (Emperor Norton) än de försökte med första gången (Kindercore). Som bonus bjuds två nya låtar, producerade av Mickey Petralia (Beck, Air), som bekräftar bandets positiva formkurva och infriar alla löften.

Dan Andersson

NOAM CHOMSKY

"An American Addiction"

AK Press/Border

USA:s "War on Drugs" är ett totalt misslyckande som snarare fått motsatt effekt. Noam Chomsky förklarar i klara ordalag på *An American Addiction* vart pengarna går och vad de har för effekt, varför Colombia har övertagit Turkiets roll som största mottagare av militärt stöd från USA. CD:n är en inspelning av ett tal Chomsky gjorde i maj 2000, och är utgiven på undergroundbokförlaget AK Press, i samarbete med Jello Biafras skivbolag Alternative Tentacles. Att lyssna på Chomsky ger en annan känsla än att läsa honom, talet ger en mer direkt upplevelse som är lättare att ta till sig, om än i inspelad form. Samtidigt får man å andra sidan inte det djup en skriven text oftare förmedlar.

Henrik Strömberg

THE CHURCH

"After Everything Now This"

Cooking Vinyl/VME

De senaste femton åren har det känts tryggt att lyssna på The Church. Det är liksom inte mycket som ändras. Sedan man hittade in i gränslandet mellan meditativt svävande sprödhet och arenapop har man hållit sig där och utvecklat det till sitt eget inmutade musikaliska område. Det har varit samma ljudbild och liknande låtar på de flesta originalinspelningar bandet gjort under denna tid. Detta hade varit totalt förödande om det inte vore för det faktum att man lyckas hitta nya nyanser hela tiden, och frammåna känslor i musiken snarare än mätbara tonala sekvenser. Och inledande *Numbers* har just den kraften att försätta lyssnaren i trans, att bli ett med den meditativa

storslagenheten, liksom ett par av skivans andra spår. Men i det stora hela känns dock *After Everything Now This*, trots en del höjdpunkter, som en indikation på ett magin falnar. När man väl kommit in i albumet och den rätta känslan infunnit sig, händer inte så mycket mer. Man tas inte med på de himlastormande ljudfärder man erbjöds tidigare. Man lurar in i musiken för att upptäcka att det inte är lika vackert där inne som man trott. Kanske är det högt ställda förväntningar, kanske är det brist på den totala inspirationen, men faktum är att The Church inte berör lika mycket som tidigare.

Magnus Sjöberg

DAVID AND THE CITIZENS

"For All Happy Endings"

Adrian Recordings/Border

Jag har länge ansett David and the Citizens vara ett av Sveriges bästa liveband. Deras spelningar har en nerv som är få band förunnat. Därför var det spännande att se hur de skulle klara sig på skiva. Visserligen har de gett ut två EP-skivor men det är ingen garanti för ett lyckat album. Efter att ha lyssnat igenom *For All Happy Endings* hoppas jag innerligt att den får den uppmärksamhet den faktiskt förtjänar. *Now She Sleeps in a Box in the Good Soil of Denmark* är fortfarande lika fantastiskt bra som när jag hörde den första gången, nya bekantskapen *Pink Evening* är en helt sprudlande, äkta poplåt å la Beatles 2002. En underbar liten pärla som passar perfekt till de kommande värkänslorna. Men trots att mycket låter glatt och sprudlande finns där i botten en underliggande sorg och desperation. Det påminner i mångt och mycket om Bright Eyes och i *Divine* hörs influenserna tydligt. Mitt gamla favoritspår *I've Been Floating Upstream Since We Parted* var dock inte lika bra på skiva. Det murriga ljudet som passar bra på festival blir för skräpigt i CD:n. För övrigt har jag inte mycket att önska.

Moa Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"American Gigolo – Mixed by TIGA"

International DeeJay Gigolo/Goldhead

Sex, droger och electro. Vad det var som fick Arnold Schwarzenegger att kräva att International DeeJay Gigolo skulle ta bort hans bild från deras logga, det vet bara han själv. Var det textrader som "Suck my dick" eller "You prefer cocaine"? Eller var det de feta electrobeatsen som var för mycket för hans sköra öron? I vilket fall så har här DJ Tiga mixat ihop sina 25 favoriter ur bolagets utgivning. Bland de mer förväntade namnen i låtlistan (David Carretta, Jeff Mills, Christopher Just, Miss Kittin, DMX Krew...) hittar vi också folk som Tuxedomoon och Marc Almond. Det är kul, bra och barnförbjudet. Men bäst är ändå Fischerspooner med monsterlåten *Emerge*.

Henrik Strömberg

Vinyl

Tolvan *Vi mot röset* (Border) är ett smakprov från Pst/Q:s kommande album *Natt klockan 12 på dagen*. Titelspåret är en DJ Embee-proddad utmaning av övriga hiphop-Sverige där Supreme a.k.a. Carlos Kanon gästas och stjälar showen. B-sidan *Min mardröm* har ett skruvat beat av DC men är annars ganska tråkig. Pst/Q bjuder tyvärr inte på några överraskningar vare sig i textskrivande eller framförande. Slutbetyget blir godkänt men efter så här lång väntan hade jag väntat mig mer.

Daniel Severinsson

Bolaget Vienna Scientists (Border) släpper två spår från samlingen *A Family Affair* på en ensam tolva. *Just Relax Yourself* säger *Freedom Satellite & Raimund Flöck* på A-sidan, en svängig kombination av funk och house. *Darcosan & Alexdrum* på B-sidan klipper funken sönder och samman i electro-doftande *Funk on Pot*. Nu-funk – det låter bättre än man kan tro.

Henrik Strömberg

Sitter med en splitsingel med argentinska *Natas* och svenska *Dozer* (Fourty-Five Records). Sydamerikanernas låt *El Cono del encono* är en mycket snygg flummare som fångar från början till slut. *Dozers* primitiva mangelrock faller tyvärr platt, för lite variation. *The End of Fame* är lika klockren som en punklåt i all sin desperation och frustration, men så mycket mer med punk har inte göteborgsbandet *Studio* (Service) att göra. Totalt nattsvart och ödsligt men väldigt attraktivt.

Jonas Elgemark

Sista plattan i *Nicolai Dungers* LP-trilogi heter *Sweat Her Kiss* (Hot Stuff) och är inspelad utomhus i Grekland med skällande hundar och naturljud i bakgrunden. Kanske var det den kontinentala värmen som gjorde *Dunger* dåsig – slöare och sluddrigare har han nog aldrig låtit. Pålitliga sidekicks som *Jonas Kullhammar* och *Jari Haapalainen* gör vad de kan för att föra musiken framåt, men det hjälper inte. Låtarna är för formlösa och vilnsna. Hur mycket jag än respekterar *Dunger* för hans integritet och vision är *Sweat Her Kiss* såsigare än vad jag orkar med.

Peter Sjöblom

Det är lika roligt varje gång man droppar skivnålen i svensk vinyl och kan utbrista "världsklass-hiphop". *DC* och *Dainja* står för beat-sen på *Swedish Ish* (Blenda) och med hjälp av amerikanska vänner som Akrobatik och Sage Francis gör *Leo* från MBMA, Form One och *Glaciuz* rent hus. Rakt igenom starka låtar men jag är barnsligt förtjust i *Rosa Pantern*-basgången i *Talk to Me* där *Leo* visar sig på styva linan även på engelska.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER "Breakscape"

Kickin/Border

Det här är en helguten samling låtar som kompletterar varandra fint. Varje artist på skivan bidrar med något eget, som ändå harmonierar väl med helheten.

Titeln är en programförklaring. Här handlar det om lyssningsvänliga breakbeats som samtidigt är vackra soundscapes. Skivan består av små ljudlandskap där lyssnaren kan röra sig fritt. Det är filmiskt, långsamt och snyggt utan att för den skull bli för polerat. Det finns en udd i varje låt som balanseras fint mot det luftigt atmosfäriska. Ibland drar det iväg åt Massive Attack-hället som i inledande *Native Forces Rain* eller i *Bonobos The Plug*. Stundtals kan man urskilja Everything But The Girl-influenser som i Bents *Private Road*. Casino versus *Japan's It's Very Sunny* får mig att tänka på *Howie B* eller *Boards of Canada*. Inga dåliga influenser alltså. Och alla spår lyser som små glittrande daggiga landskap där solen just stigit ovanför horisonten.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER "Definitive Jux Presents II"

Definitive Jux/MNW

El-P från upplösta och överskattade *Company Flow* är mannen bakom hypade skivbolaget *Def Jux*. Här har han samlat en handfull likasinnade artister där *Aesop Rock* och egna gruppen *Cannibal Ox* hör till de mest namnkunniga. Ord som progressivt och underjordiskt räcker inte till för att beskriva deras version av hiphop. Texter och rimstruktur kommer i första rummet, bra flyt är mest en trevlig bonus. Musiken har ofta mera gemensamt med synth och industri än med soul och jazz, och adjektiv som svängigt och funkigt är givetvis bannlysta. Normalt brukar ju bara black metal få kallas ond men jag kan inte tänka mig någon mera passande beskrivning på till exempel *Przms* beat till *Camu Tao's Hold the Floor*. El-P har dessutom producerat hälften av de tolv spår själv och det är knappast någon hemlighet att han inte är särskilt intresserad av vad som funkar på dansgolvet. Den enda låt som faller ur ramen och låter som traditionell hiphop är *Fulcrum (Insight Mix)* med Mr. Lif ft. *Opio* (från *Souls of Mischief*). På den levererar förresten *Mr. Lif* plattans tuffaste rim "I might choke a snitch/like Slobodan Milosevic".

DJXP2 är en samling som kräver mycket av lyssnaren, men om man bara tar sig lite tid upptäcker man att det ligger en hel del guldkorn som glimmar under den smutsiga ytan. Man kanske skulle rota fram *Funcrusher Plus* från underst i skivhög...

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER "Funked! Volume 1, 2, 3"

Debutante/Universal

Funk bekrivs ofta som en blandning av blues, rock, jazz och soul. Jag skulle helt enkelt vilja beskriva funken som ett livselixir för oss som gillar svängig slap-bas och ett party som aldrig slutar. Visst, det finns tonvis med litteratur som analyserar och sätter funk i olika perspektiv – inte minst politiska. Det är ofrånkomligt att *James Browns* knutna näve i *Say it Loud, I'm Black & I'm Proud* är ett av funken stora ögonblick. Men de allra flesta av oss ser nog funken som en anledning att skaka rumpa.

I Sverige har inte funken fått något större fäste. Jag och många med mig fick våra första funk-upplevelser genom radiologien *Mats Nileskär* och *Stonefunkers* är egentligen det enda band som på hemmaplan spridit budskapet om funkens helande kraft.

Funked! är en serie samlingar som spänner mellan åren 1970-1980 och täcker smidigt in allt man egentligen kan önska sig. I princip varenda funkklassiker du kan rabbla finns med här: *James Brown*, *Kool & The Gang*, *The Ohio Players*, *The Commodores*, *Parliament*, *Rick James* osv. Det som mest uppenbart saknas är låtar med *Sly* och *the Family Stone* och även *Prince*. Det kan också tyckas trist med denna uppsjö av brottarhitar (många av låtarna har legat etta på toplistor världen över) men söker man obskyr funk finns exempelvis *KeB Darges* *Legendary Deep Funk Vol. 2*.

Men jag ska inte vara gnällig. *Funked!* är propad med godsaker och kopplingen till hiphop är naturlig. Flera av låtarna tillhör de mest samlade i världen och det är inte svårt att förstå att en milisekund av dessa självsängande funk-pastejer kan göra underverk för vilken rappare som helst.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER "Harlem Sessions"

Blues & Soul Sessions"

Sessions/Goldhead

Denna dubbel-CD-serie inleddes med *Funk Sessions* och *Soul Sessions* förra året och inriktningen (och artisterna) går igen, i alla fall på *Harlem Sessions* där det handlar om blaxploitationfunk och soulsväng. Både klassiker och mer okända spår trängs om strålkastarljuset. Och det mesta är alldeles lysande. *Gil Scott-Herons* *The Bottle* exempelvis. Och intensiva jazzrökaren *Haw-Right Now* med *Patrice Rushen*. Eller kändsamma *It Hurts so Good* med *Millie Jackson*. Eller *Curtis Mayfields* råa *Little Child Running Wild*.

Blues & Soul Sessions är å sin sida långsammare och dystrare i tonen. *Aretha Franklins* *Today I Sing the Blues*, *Johnny "Guitar"* *Watsons* lekfulla men samtidigt gravallvarliga *Ain't that a Bitch* och svala *Aged & Mellow*

Blues med *Little Esther* ("I like my men like I like my whiskey/aged and mellow") är höjdpunkter på första CD:n. *Vera Halls* nakna *Trouble so Hard* känns sedan igen från *Mobys* platta *Play, Sittin' and Cryin' the Blues* med *Willie Dixon* och *Memphis Slim* är så blå som en låt kan bli men *Staple Singers* gospelkraft i *Wade in the Water* får mig att må bra igen. *Peggy Scott* är dock den som med *Every Little Bit Hurts* gör störst avtryck. Hon sjunger från djupet av sin själ på samma sätt som *Janis Joplin* gjorde. Allt detta gör *Blues & Soul Sessions* till en fantastisk platta. Också.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Make Music"

Harmless/Goldhead

Denna samling innehåller dryga dussinet relativt okända låtar från 60-70-talen med en massa själ. Just soulkänslan formligen svämmar över plattan igenom – framförandet och innehåller känns hjärtligt, innerligt. Och detta berör mig (och även dig, gissar jag, om du bara vågar testa).

Spår som högtidliga, men samtidigt mysiga, *I Have Seen* med *The Peddlers*, *Fleetwood Mac*-sångerskan *Christine McVies* funkiga kärleksdeklaration *And that's Saying a Lot* och svängiga *Work to Do* med *The Isley Brothers* gör mig nästan tårög. Och de är ändå inte bäst på *Make Music!* Gospel- och soulstänkaren *Our Lives are Shaped by What We Love* med *Odyssey*, *Bill Withers* *You* med sitt råtajata funkgroove och ryggsframkallaren *Aht Uh Mi Hed* från *Shuggie Otis* mästerverk (och sista platta) *Inspiration Information* från 1974 gör spagatet jag går ner i nästan njutbart. Skönare samlingsplatta blir riktigt svår att hitta.

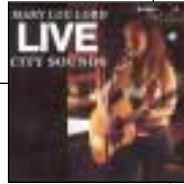
Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER "Playground Vol. 4"

Ecco Chamber/Border

Loungesamlingar vimlar det av för tillfället. Det kommer mycket i genren och mycket är halvdana samlingar som innehåller ett par höjdpunkter. *Playground* är inget undantag. Den håller sig strikt till regelverket.

Låt mig förklara dessa regler: 1. Man behöver bra mixare som får låtarna att skarva in i varandra så att man inte märker någonting. Du tittar till på CD:n och inser att du lyssnar på låt tre och inte två längre. Det har *Playground*. *Madrid de los Austrias* behärskar mixandet till fullt. 2. Till största delen ska en mix bestå av lagom anonyma och gärna lite exotiska artister som ingen har koll på. De ska göra mjuk och smidig bakgrundsmusik. Jag bocker av andra regeln för *Playground*. 3. Ett riktigt känt namn bör vara med på skivan. Gärna i en udda och jazzig mix. Först ut på *Playground* är *Nightmares on Wax* i en silkes-

len mix. 4. Konvolutet ska andas reklambyrå eller spännande baräventyr för full poäng. Och ja. Du har gissat rätt...

Mats Almgård

JOHNNY DOWD "The Pawnbroker's Wife"

Munich/Playground
Ärrade kultfiguren Johnny Dowd är tillbaka med ett nytt album och precis som tidigare låter det som när Tom Waits möter Iggy Pop. Det är kantigt, bångstyrt och spännande. Dowds röst är dock inte lika skrovlig och teatralisk som Waits. Han låter snarare som en medelålders machokille i jeanskläder som röker röda Marlboro i mjukpack och kör en risig Challenger men samtidigt hänger i konstkretsar i New York. *The Pawnbroker's Wife* har stor variation, från country och blues till stöckrock. För att inte tala om Lee Hazlewood-låten *Sleeping in the Grass* med en refräng i Ronettes-anda. Riktigt jävla bra!

Annica Henriksson

DYNAMO CHAPEL "Secrets Surrendered (Before They're Even Kept)"

Warner
Jag förstår inte mycket av Dynamo Chapels möjliga storhet. Produktionen är visserligen hyfsad men utan känsla, sväng eller låtar som biter sig fast är det inte mycket kvar. Springs-teen-influenserna är tydliga, speciellt i *You'd Only Tear Us Apart* och även om de lyckas låta som E Street Band så fattas det en känsla och något eget. Tillräckligt harmlöst för att passa alla. Jag betvivlar inte att passionen finns där, och att de är kompetenta musiker råder det ingen tvekan om, men de lyckas inte riktigt föra över den i sin musik. Helheten blir tunn istället för tung.

Jonas Elgemark

THE ELECTRIC SOFT PARADE "Holes in the Wall"

db/BMG
Det pratades om hur England tappat lite vad gäller att få fram bra popband. Efter Oasis, Blur och Pulp så finns det inget längre. Det påståendet är fel, fel och fel. Under senare delen av nittiotalet kom det hur många bra popband som helst: Travis, Coldplay och Embrace. Och inledningen av år 2002 ser verkligen lovande ut. I Brighton bor bröderna White, Alex som är sångare och gitarrist, och Tom som spelar trummor. Tillsammans bildar de The Electric Soft Parade. Sedan starten 1996 har de andra medlemmarna kommit och gått men bandet har alltid cirkulerat kring Alex och Tom. Musiken är en hybrid av Pink Floyds flummighet och Oasis intensitet. Fast man kan kort och gott kalla det för indiepop med en touch av 2000-tal. Framtiden för ESP ser synnerligen ljus ut. Om två år kan vi säkert läsa om deras vilda framfart världen över med

sönderslagna hotellrum och gravida fotomodeller.

Per Lundberg G.B.

GIANT SAND "Cover Magazine"

Thrilljockey/MNW
Howe Gelb är en man med lutan full av strängar. Han kallas Gudfadern av alternativ country och det är bara att hålla med. Den här gången blev det en coverplatta. Howe gör tillsammans med de båda vapendragarna John Convertino och Joey Burns halsbrytande versioner av ett gäng kända låtar. Vad sägs om Nick Caves *Red Right Hand*, Goldfrapps *Human* och Johnny Cashes *Wayfaring Stranger*? PJ Harvey gästar på sång i X:s *Johnny Hit and Run Pauline*. Aaron och Jim från Grandaddy återfinns också på ett spår. Bästa spåret på en skitbra platta är nog versionen av Black Sabbaths *Iron Man*. Starkt att han vågar sig på en ikon. Giant Sand är ett band som aldrig upphör att överraska. Jag väntar fortfarande på skivan som Howe Gelb ville göra tillsammans med Clint Eastwood. Den kan bli det coolaste album som gjorts.

Per Lundberg G.B.

GOMEZ "In Our Gun"

Hut/Virgin
Brittiska Gomez fortsätter utveckla sin lite spretiga pop som bitvis nådde höga höjder på *Liquid Skin*, som kom för ett par år sedan. Då kändes det ibland som att Gomez hade lite för splittrat musikalisk vilja för att få helheten att bli just en helhet. *In Our Gun* innehåller även den både relativt enkla melodier med popkänsla och märkliga melodislingor som elegant vävs in i ett större sammanhang, men denna gång är helhetskänslan större. Lyssna på exempelvis *Ruff Stuff* och lär hur man kan få egensinniga ljudvändningar att verka naturliga i en likasinnad kontext. Eller på titellåten, som har attraktiva drag av brittisk singer-songwritertradition, och som avslutas i nästan breakbeatinspirerad anda. Fortfarande ger Gomez ett lite splittrat intryck, men det är inte längre på något sätt irriterande. Snarare är det bevis på bred kompetens och ett gnistrande inspirationsdokument.

Magnus Sjöberg

WHITNEY HOUSTON "Love, Whitney"

Arista/BMG
Det känns som en ganska underlig idé att släppa en samling med Whitney Houstons ballader just nu. Inte för att det bara gått ett och ett halvt år sedan den förra samlingen – det handlar ju trots allt om pengar – utan för att det är omöjligt att lyssna på dem längre utan att de får något slags tragiskt skimmer över sig. Det går knappast att höra den tonåriga Whitney sjunga naiva ballader som *Saving All*

My Love for You och *All At Once* utan att samtidigt projicera bilden av den missbrukande Whitney på väg mot undergången på näthinnan. Och då blir även de mest gulliga av ballader bara sorgliga.

För övrigt borde man förstås pryglas om man ger ut en Whitney-samling som inte innehåller *The Greatest Love of All*.

Thomas Nilson

JEWEL "This Way"

Atlantic/Warner
Det har gått ett par år sedan Jewel fick sitt genombrott. Frågan är hur många som kommer ihåg det, eftersom marknaden för den amerikanska kvinnliga lättrocken sedan dess nästan mattats. En ytterligare fråga är därför också hur många som kommer att uppmärksamma *This Way*. Inte för att det är ett dåligt album, men mest för att det låter alltför vanligt för att sticka ut och gripa tag. Uppskattat under lyssning, men så flyktigt att det redan innan avslutningsackordet skingrats i glömskans bris. Och kvar blir bara aningar om hur bra det kunnat vara.

Magnus Sjöberg

KARIN KROG "Raindrops, Raindrops"

Crippled Dick Hot Wax!/Border
Detta är en alldeles extraordinär platta fylld av hektisk jazz och fallen-ängel-sång från Karin Krog. Att värja sig är omöjligt.

Raindrops, Raindrops innehåller låtar från ett antal av danska Karin Krogs skivor från 60-talet och framåt och blandningen av känslolägen är snygg. Inledande *Meaning of Love* är sval och fantastiskt cool, medan efterföljande *Hold Out Your Hands* är stenhård med ett frenetiskt basspel som motor. Musiken är genomgående utsökt, omväxlande kaotiskt experimentell och smygande funkig. Och Karin Krog sjunger med enorm pondus. Hon hårdregerar på ett väldigt naturligt och sexigt sätt. Med sin djupa och dompterande stämma klarar hon av att visa fram längtansfulla drömmar för att i nästa stund ruska om lyssnaren med svängiga harmonier. Hon påminner (inte bara utseendemässigt) om vår egen jazzdrottning Monica Zetterlund. Ska bli väldigt intressant att leta rätt på Karin Krogs skivor och se om resten av materialet är lika starkt.

Gary Andersson

LOG "Every Time a Bell Rings an Angel Gets His Wings"

Bad Taste Records
Den här skivan har jag väntat länge på. Egentligen har jag haft den ända sedan jag hörde deras första demo 1998. Efter det har demos i en stadig ström kommit till redaktionen. Den ena bättre än den andra. För mig blir *Every Time...* en best-of-skiva, eller snarare

the best of the best of Log.

Melankoli kan yttra sig på många sätt och ta många uttryck. Log beskriver ett av dem, melankoli där hoppet är det sista man ger upp. Ljudbilden är väldigt sparsmakad, nästan minimalistisk. Ett enkelt trumkomp. En ännu enklare basgång. En röst som Mattias Friberg använder med små medel på ett bra sätt. Och framförallt en gitarr som ljussätter det hela. Ibland med strålkastare så att allt badar i halogent ljus. Ibland bara med ett fascinerande norrsken, nästan oförklarligt och grönt. *Every Time...* är det perfekta soundtracket till vilken kulen vinterdag som helst. Om man säger sig vara det minsta intresserad av musik så bör man äga ett exemplar av den här skivan. Det kan visa sig att det är just Log som blir räddaren i nöden.

Per Lundberg G.B.

MARY LOU LORD "City Sounds"

Rubric/Border
Ett tag kändes det som det gick inflation i kvinnor som spelar gitarr och sjunger om hjärta och smärta. Mary Lou Lord spelar gitarr och sjunger hjärtskärande texter på ett sätt som övertygar och imponerar. Hennes senaste är en liveskiva inspelad i tunnelbanan i Boston under hösten 2000. Ensamt med sin gitarr ger hon sig på en rad covers och några egna låtar. Bob Dylans *You're Going to Make Me Lonesome When You Go* har aldrig låtit vitalare. Pogues *Sayonara* likaså. Billy Bragg, Bruce Springsteen och Daniel Johnston är också artister som Mary på ett snyggt sätt tolkar. Sammanfattningsvis känns det som Mary Lou Lord gör fräsch och innerligt på ett sätt som man sällan hört maken till förut.

Per Lundberg G.B.

TIMO MAAS "Loud"

Perfecto/Playground
Det är dags för Chemical Brothers att stiga ner från tronen som regerande producenter av klubbmusik med popkänsla. Frågan är om publiken godtar Timo Maas som tronföljare? Två nördiga britter vinner nog alltid över en överviktig tysk imagemässig, även om Timos *Loud* är betydligt roligare än brödernas bleka *Come With Us*. Musikaliskt är annars likheterna slående. Musiken var en gång techno, men har blandats med tillräckliga mängder rock och hiphop för att bli radiovänlig. Det är lätt att gunga med, flera av låtarna känns som givna hits på aerobicsgolvet. Precis som Chemicals tar Timo hjälp av diverse vokalister. Istället för Beth Orton får vi Kelis mumlande på underbara *Help Me*, skivans första och bästa spår, och Richard Ashcroft ersätts av Finley Quaye på finurliga *Caravan*. Man kan förstå varför skivbolaget valt *To Get Down* som första singel, med sina elgitarrer och

Det fortsätter att trilla in färsk frukt från underjorden. Vissa är redan ruttna, andra har smärre stötskador, som i och för sig går att pilla bort, men som passar bättre till mos. En liten del är färskt, friskt och saftigt.

Låt oss plocka det största röda bäret först och konstatera att *Sunchine* med **Toe-loop** är extremt fräsigt. Kanske en av de bästa popdängorna jag hört i år. De har inte bara begävat med en fantastisk sångerska utan också insett att bas kan man få nog av, men inte piano. Högenergisk välgjord skrammel-pop som spretar på det charmigaste av sätt.

Det är en svår konst att förvalta Stones-riff men **The 21:st Century Noise** lyckas paketera Mick och Keith i en härligt speedad garageexplosion som är svår att motstå. Så långt ifrån gubbighet det kan bli. Sjuttioårs-häng med balans mellan melodi och pang-på-ös.

Rysk-skånska samarbetet **Vassily K & The Kúrtens** är kanske för svullna för att egentligen passa in i denna trånga korg, men det är svårt att inte lyssna någon gång extra på detta märkliga projekt. På ett klassiskt vodkabersat sätt försar obegripliga texter fram i en bedrövad form av elektrisk folkrock. Begävat, eget och säkert en fullträff för den som behärskar språket och är trött på Demians vardagsängest.

Betydligt mer sparsmakat smyger grum-saren **Thomas Denver Jonsson** omkring med sin akustiska gitarr, munspel och vargyl. Ensam någonstans mellan Nebraska och Palace. En behaglig bräcklighet, ett stillsamt fingrande och väldigt stilsäkert. Hoppas bara han inte skaffar sig ett band och får för sig att rulla in cigarettpaket i tröjarmen.

Betydligt mer komplicerat är **Eerie Gaffler** som trots allt också kan konsten att fingra på en akustisk gitarr men som har en helt annan infallsvinkel. Här ligger det tidiga engelska sjuttioalet bättre i handen. Folkpsykedelia och ambitiösa äventyrsromantiska arrangemang. Det styrs upp av en behaglig taflighet som gör det hela vackert förvridet och räddar tillställningen från obehagliga möten med skägigga flöjtister.

För kontakt:

Toeloop: toeloop@bigfoot.com

The 21:st Century Noise: kele_valdez@hotmail.com

Vassily K & The Kúrtens:

vassily_k@hotmail.com

Thomas Denver Jonsson:

rocknrolljudas@spray.se

Eerie Gaffler: eerie_gaffler@hotmail.com

Fredrik Eriksson

rockiga sång hoppas de locka till sig mainstreampubliken. Men det låter mest tråkig bigbeat, och är faktiskt skivans svagaste spår. *Loud* är kanske inte en platta som kommer få någon plats i historieböckerna, men den är rätt trevlig, och nu tänker i alla fall jag spela *Kelis* och *Help Me* en gång till.

Henrik Strömberg

THE MAGGOTS

"This Condition is Incurable" Bad Afro/VME

The Maggots bjuder på hela tolv låtar den här gången. Och faktiskt, de fixar det hela vägen. Smått fantastiskt glimrande låtar som andas lika mycket sextioal som Sex Pistols. Spralliga och intensiva partymelodier som *Bring Me Down*, *Leave Me Alone* och *The Maggot Man* lever i högsta grad. Nu längtar man bara efter att få se The Maggots på en scen snart.

Jonas Elgemark

MÁRCIA

"In Bossa" Off the Record/Border

Svepande ljudkulisser från Portugal känns som en lisa mitt i svenska vinterrusket, och Márcia levererar passadvindar en masse kryddat med sensuell sång. *In Bossa* letar reda på isen inom mig och smälter den. Låtar som trevande *Fotografia*, vischande *Tim Tim por Tim Tim* och *Samba de Verões* klassiska rytmer får mig nästan att knäa – det är ju så vackert. Prova på och känn hur våren närmar sig.

Gary Andersson

MATES OF STATE

"Our Constant Concern" Polyvinyl/Border

När Jason Hammel och Kori Gardner blev kära någon gång 1997 i staden Lawrence i Kansas började de göra musik ihop. De införskaffade en gigantisk hammondorgel, ett trumset och en gitarr. En bra idé. Det är svårt att inte falla för deras minimalistiska pop. Allt är huvudsakligen uppbyggt på klaviatur med väl utvalda ljud. Växelsången mellan dem är charmig och ibland lite småfalsk. Drömskt och lite sött är det men fascinerande och absolut på riktigt. Närvaron hos de två sångarna ålskar jag. Och det hörs att de gör detsamma. Till skillnad från det andra "parbandet" som White Stripes, så låtsas Mates of State tack och lov inte vara bror och syster.

Jonas Elgemark

STEPHIN MERRITT

"Eban & Charley – The Original Soundtrack" Sketchbook/Border

Stephin Merritt har gjort sig ett namn som mannen tillika geniet bakom inte bara The Magnetic Fields, utan även The 6ths, The Gothic Archies och The Future Bible Heroes. Men nu har det gått några år sedan han 1999, som The Magnetic Fields, släppte mastodontverket *69 Love Songs* och inte mycket har

hända sedan dess, åtminstone inte i fråga om nya inspelningar. När han slutligen bryter tystnaden med sitt första projekt i eget namn, originalmusiken till Jim Boltons film *Eban & Charley*, är förväntningarna givetvis höga. Tyvärr, eftersom inget av skivans 16 spår klarar av att leva upp till dem, i synnerhet inte de tio instrumentala atmosfärstycken som ramar in de nya låtar som Merritt skrivit till filmen. Det är inte tänkt att de ska det. *Eban & Charley* är än bagatell för Merritt, ett tidsfördriv medan han tar en paus från ordinarie prioriteringar. Självklart finns höjdpunkter, men bara sex nya låtar efter den senaste dosen på 69 lämnar en del att önska.

Dan Andersson

MIGHTY FLASHLIGHT

"Mighty Flashlight" Jade Tree/Border

Ett emansprojekt, men utan den enkelhet och naivitet som sådana brukar präglas av. Ofta låter det så pass fylligt, smart och dynamiskt att det gärna skulle kunna gjorts av flera skarpa musikkapare. Det finns dock en avskalad, amerikansk, singer-songwriterkänsla över hela albumet, kryddat med subtila senbeatleska harmonier, och ger ett genomtänkt intryck. Musiken är tillbakalutad avslappande med meditativa upprepningar – lite som en jordnära amerikansk avtagväg mot något av Godspeed You Black Emperors olika sidoprojekt. En liten oförmärkt skygg pärla i det stora flödet.

Magnus Sjöberg

THE MOTORHOMES

"The Long Distance Runner" Sony

The Motorhomes nya skiva är välgjord och på sina ställen riktigt bra. *I Go* låter de förvillande lika Bad Cash Quartet. Lite härmigt kanske, men väldigt bra. Låtar som *The Man* och *I Wanna Make You Sing* känns även de som solklara radiohits. Speciellt den sistnämnda får blodet att pumpa lite snabbare i ådrorna. Men som helhet är skivan dessvärre en aning för menlös för att kamma hem några högre poäng. Texterna framstår ibland som lite väl klichéartade och en del refränger tenderar att kännas tjugiga. Men det måste tilläggas att skivan växer för varje lyssning. Och dessutom är sången fenomenal.

Om ett tag kanske jag inte tycker att plattan är menlös. Men de förfärliga syntslingorna på låt nummer fyra (utan titel) kan aldrig förlätas.

Moa Eriksson

OL' DIRTY BASTARD

"The Trials and Tribulations of Russell Jones" D3/Playground

Rollen som den roligaste, smutsigaste och galnaste medlemmen i Wu-Tang Clan-kollektivet upprätthåller ODB lätt med tredje soloplattan *The Trials and Tribulations of Russell Jones* som han spelat in trots att han sedan ett

halvår suttit i fängelse.

ODB skriker och wailer på i känd stil över stabila beats och melodisingor från ett nöjesfält från en annan dimension – och allt är rätt så underhållande. För detta är populärmusik som är tänkt att underhålla. Exempelvis så är *Dirty & Stinkin'* tillsammans med Insane Clown Posse rätt så kul och *Dogged Out* med Big Syke och snuskhummern Too \$hort känns också fräsch. Bäst är ändå samarbetet med E-40 och C-Murder i *Anybody*, mest beroende på den skruvade ljudbilden. Men annars innehåller plattan många utfyllnadslåtar. Känns tråkigt att ODB slarvar bort chansen till att släppa ett riktigt bra album, men han hade nog inte någon hög målsättning med *The Trials and Tribulations of Russell Jones*. Det är ju ändå bara underhållning för stunden.

Gary Andersson

ROBERT OWENS

"Love Will Find Its Way – The Best of Robert Owens" Unisex/Goldhead

Robert Owens är en av housemusikens allra största sångare och han har varit det i ungefär femton år nu. Okänd för de flesta men en legend bland sina beundrare. Och även om det är hans insatser på tidiga housemätarverk som Frankie Knuckles *Tears* och Fingers Inc's *Can You Feel It* som i första hand skriver in honom i musikhistorien, så har Owens hela tiden konsekvent fortsatt sjunga samma självfyllda house. Med kärlek. Med övertygelse. Få hjältar i skymundan förtjänade en elegant dubbel-CD-samling lika mycket som den här killen.

Thomas Nilson

PAYOLA

"Get on the Buzz!" Exile on Mainstream/Border

Berlinska Payola tar stabil college-rock'n'roll och skruvar den ett par varv för långt – resultatet blir ett skojigt album som påminner om Ride, 50 olika experimentella replokalsband och Cornelius. Nej, nu är jag fel ute, men *Get on the Buzz!* är rätt svår att få grepp om. Gitarrenna är tuffa och aviga, precis som rytmsektionen, och sången är överallt på kartan. Plattans charmfaktor växer stadigt för varje lyssning, låtar som kompakta *Fallen Fellow* och Blues Explosion-aktiga rykaren *Red Leather* fixar biffen. Och *Emesis* är totalsjuk.

Schysst också att bandet tackar ex-medlemmar på skivan. Och om man är i Berlin ska man tydligt äta på Fai Sushi.

Gary Andersson

SADÉ

"Lovers Live" Epic/Sony

Vi har spelat *Lovers Rock* sönder och samman sedan förra vintern och vi bävar över tanken på att det återigen ska ta Sade åtta år att färdigställa ett nytt studioalbum. Just nu är vi

dock ganska nöjda med en liveskiva inspelad under två konserter i Anaheim och Inglewood, Kalifornien förra året.

Att Sade framför låtarna i versioner som inte ligger särskilt långt ifrån studioinspelningarna känns helt okej. Det här låtmaterialet är så fantastiskt och så tidlöst att det finns någon anledning att hålla på och arrangera om det. Och det låter förstås alldeles utmärkt på *Lovers Live* också. Även om det stundtals dränks i det irriterande ljudet av tusentals jublande Kalifornienbor.

Thomas Nilson

SAYBIA "Saybia"

EMI
Danska kvintetten Saybia har redan hunnit släppa sitt debutalbum i hemlandet där det gick in på första plats, efter att de blivit mycket uppmärksammade av media. I väntan på *The Second You Sleep* får vi i Sverige nöja oss med denna EP vilken rymmer fyra låtar och två bonusspor.

Fool's Corner påminner mycket om Coldplay, båda sångare äger samma ömtåliga stämma, däremot har Saybia inte riktigt samma brittiska sound. Smakfulla ballader, men kanske inte så originella. Stor rotation på MTV skulle nog göra susen.

Annica Henriksson

SND "Tender Love"

Mille Plateaux/Border
Tredje albumet från Snd, och jag är extremt oimponerad. Mark och Mat må tala sig varma om hur de helt ändrat metod att göra låtar, men det låter banne mig likadant som tidigare. Bas-slagen är lite mer uttalade, kanske. Jag vet inte om det är jag som tröttnat på clicks+cuts-estetiken, eller om det är Snd som gått vilse i något obskyrt programspråk. För det här känns mer som en uppvinsning i kod-skrivande än ett njutbart musikalbum.

Henrik Strömberg

TEENAGE FANCLUB & JAD FAIR "Words of Wisdom & Hope"

Geographic/BonnierAmigo
När Half Japanese bildades i mitten av sjuttio-talet begrep ingen vad Jad Fair höll på med och ingen har idag, efter att han släppt fler skivor än The Beatles och The Rolling Stones tillsammans, kommit närmare en förklaring. Det enda som kan sägas med någon säkerhet, och som inte har sagts ofta nog, är att han, kufan bakom de löjliga glasögonen, faktiskt är rolig.

Konceptet är enkelt: låtarna hålls så enkla som möjligt, enligt Fairs patenterade de-tre-mest-uppenbara-ackorden-om-och-om-igen-i-fem-minuter-modell, medan Fair själv sluddrar naivistisk ögonblickspoesi av freudianska associationer. Och Fairs undermedvetna verkar

lika fyllt av monster, läskeblask och superhjältar som Austins antihjälte Daniel Johnstons. Men när Johnston inte sällan är väldigt lite utöver försagd och besvärad, framstår Fair som alternativrockens Jerry Lewis. Texter som "I'd let a zombie eat my arm/I'd let Frankenstein punch me in the stomach/just if I could be near to you" är inte bara stor rockpoesi – det är stor humor.

Dan Andersson

BJØRN TORSKE "Trøbbel"

Tellé/Border
Vissa av låtarna på *Trøbbel* är fantastiskt bra. Därmed har jag avslöjat att skivan rakt igenom inte är någon fullträff. Men handen på hjärtat: hur många skivor runt sextio minuters-sträcket håller att lyssna på rakt igenom?

Inledande *Knekkebrød* är en gnistrande minimalistisk technopärkla. Den inleds med ett monotont blippande som påminner om det bästa Plastikman gjort. Men Torske stannar inte vid att hålla igång ett avskalat beat. Han övergår till att slunga fram en naivt ploppande melodi som skulle ha gjort Plaid gröna av avund. I den första låten funkar naivismen. I andra gör den det inte. *Trøbbel på Taket* och *Maurens Marsj* blir alldeles för enerverande.

Allra bäst är det när Torske blandar mini-maltechnon med inslag av dub, house och electro. Som i kommande singeln, *Hard Trafikk*. I den finns en puls och ett driv som bara kan liknas vid en het dag i en hårt trafikerad storstad.

Mats Almegård

TOSCA "Different Tastes of Honey"

G-Stone/Border
Ett spår blev hela 13 stycken. Så gick det när Richard Dorfmeister och Rupert Huber skulle mixa om Tosca-låten *Honey*. Duon gjorde flera egna tolkningar som blandades med andras och vips fanns det material till ett helt album. En skiva som genomgående håller hög klass med en låt som tar sig de mest skilda uttryck. Trots att en kvinnorröst stönar "honey" hela plattan igenom.

Robert Lagerström

TRAM "Frequently Asked Questions"

Setanta/Border
Londonbaserade Tram har hållt på i ett par år och spelat in några skivor med hyfsade recensioner i hemlandet men framförallt i staterna. Musiken är i samma anda som Smog, Low och Will Oldham. Ett väldigt varmt, analogt sound lyckas de åstadkomma och jag misstänker en ganska lo-fi-artad inspelning. Organisk, lågmäld och seriös musik.

Medan många av Trams stallkamrater blir direkt tråkiga så hamnar Tram på rätt sida. De stimulerar istället för söver, mycket beroende

på anmärkningsvärde sångaren Paul Anderson som lyckas förmedla något i sin lilla inneslutna värld. Tram gör ljuv musik som borde attrahera många.

Jonas Elgemark

EARL ZINGER "Put Your Phazers on Stun, Throw Your Health Food Skyward"

K7/Border
Pressreleasen redogör noggrant för Earl Zingers bakgrund och froterande med massor av kändisar. Men naturligtvis är den på skoj eftersom det är Rob Gallagher, en gång frontfigur i Galliano, som följer sig bakom pseudonymen. Lika skojfrisk är skivan som känns som en plojplatta av stora mått. Här blandas Kalle anka-rap med jazz, pop, funk och music hall vilket skapar ett spretigt album som är svårt att ta till sig. Sedan må det vara hur avspänt och opretentiöst som helst.

Robert Lagerström

CHRIS VRENNA "American McGee's Alice"

Six Degrees/Border
Jag har själv inte intresserat mig för datorspelet *Alice*. Men några polare som tog sig igenom det i fjol älskade det och fastnade verkligen för musiken. Och nog är det frågan om stämningsskapande tongångar som Chris Vrenna fått ihop. Den tidigare medlem i Nine Inch Nails blandar skrämmande stämningar, vackra stråkar, klockspel, körer och mystiska ljud till en suggestiv enhet. Som alltså även fungerar bra hemma i stereon.

Robert Lagerström

WILLARD GRANT CONSPIRACY/TELEFUNK "In the Fishtank"

Konkurrent/Border
THE TRANSMISSIONARY SIX
"The Missionary Six"

egen produktion/import
Tyska bolaget Konkurrent har ett projekt där de bjuder in artister för sessioner speciellt för skivserien *In the Fishtank*. Hittills har bland annat Tortoise, June of 44, och Low tillsammans med Dirty Three ställt upp. Den nya Fishtank-volymen är också ett samarbete, och ett mycket fruktbart sådant. Särskilt för Willard Grant Conspiracy som haft lite svårt att utveckla sin stil. När deras akustiska klanger möter Telefunks electronica blir resultatet frodigt och WGC tar ett behövligt steg framåt. Särskilt spännande blir det då samtliga sex låtar är traditionella. De båda grupperna rycker materialet ur de akademiska puritanernas krampande nävar och formar det efter eget huvud. Hör bara *Cuckoo* som ges ett nästan bluesfunktigt erotiskt gung. Mycket bra!

Transmissionary Six är före detta WGC-medlemmen Paul Austins nya band tillsammans med Walkabouts-trummisen Terri Moeller. Moeller visar sig för övrigt ha en utmärkt

röst, lätt beslöjad och fyllig trots sin lågmäldhet. På sätt och vis påminner duons förstlingsverk om *In the Fishtank*. Behandlade ljud går i armkrok med akustisk gitarr och banjo. Musiken är gles men stämningssmättad, som en dämpad stad om natten när gatlykorna kastar långa skuggor på de tomma trottoarerna. En del låtar skulle visserligen vinna på att vara längre, men det är absolut en övertygande debut.

Vill man så kan man placera både *In the Fishtank* och *Transmissionary Six* i americana-facket, men det bör i så fall snabbt tillåggas att bägge är större än sin egen genre.

Betydligt större.

(Transmissionary Six kan beställas via www.transmissionarysix.com)

Peter Sjöblom

XINLISUPREME "Tomorrow Never Comes"

FatCat/Playground
Tomorrow Never Comes är en oerhört märklig ljudupplevelse. Kollage av vitt brus och försiktiga programmeringar, kaotiska utbrott och banala trummaskiner. Någonstans, mitt i alla dessa osorterade fladdringar, en melodi och försiktig sång. Det är vackert hemlighetsfullt, febrigt och skrämmande – lite åt samma ödsliga ton som i Keiji Hainos musik.

Japanska Xinlisupremes debut ekar preindustri, shoegaze och noise å la Merzbow likväl som det känns nytt. Japanskt helt enkelt. Respektlöst östfilter som hårt slår tillbaka på min västerländska trygga och gråtrista bild av populärmusik och kultur. Givetvis vill eller kan de inte tala engelska utan kommunicerar med sitt engelska bolag genom halvt obegripliga mejl. Slakten, genom skivtiteln, på Lennon-flummeriet *Tomorrow Never Knows* är strålande. Precis som de med sin debutsingel *All You Need Is Love Was Not True* slagit sista spiken i hippiekistan.

De själva har beskrivit sig som ett ömt, konstigt, andligt och våldsamt band. Träffande.

Fredrik Eriksson

**Hatten
är din**

Av Mats Kjelbye
Regi Alexander Öberg
Biljetter 031 - 61 50 50
www.stadsteatern.goteborg.se

BACKA TEATER
GÖTTENORGS STADSTEATER

Från 13 år

*jeans & clothes
& hair*

ABRAHAM
"Blue for the Most"
V2

Förra årets mjuka och lugna platta *On the Surface* var hop-plock från förr, *Blue for the Most* är därmed Abrahams första "nya" släpp på nästan fem år men skillnaderna är inte på något sätt dramatiska. Rachel Cummings sjunger fortfarande lockande och ljudbilderna har hon byggt upp av varma melodislingor, kontrabas och triphop-beats. Och visst är det fortfarande vackert även om plattan inte andas 2000-tal direkt. Titellåten fläktar runt på en stråkvind, *Magpie* påminner om en vaggvisa och singeln *What Gives with You* puttrar på. Men i längden blir allt för snuttepluttigt. Och jämntjockt. Och sömntigt.

Gary Andersson

AESOP ROCK
"Daylight"
Definitive Jux/MNW

Daylight är bara sju låtar lång, men de är alla underhållande och stenhårda på samma gång, bäst är inledande titelspåret. Musiken är långsam och rappen ligger uttänjd över nästan varenda murrigt beat (förutom i instrumentala *Forest Crunk* förstås). Tyvärr så blir helhetsintrycket väl tjtigt, ljudbilderna förändras ju inte alls.

Gary Andersson

AIM
"Hinterland"
Grand Central/VME

Hinterland är en särdeles njutbar upplevelse, det står klart redan efter inledande *The Girl Who Fell Through the Ice* med spröd sång av Kate Rogers. Harmonierna ligger lager på lager, basgångarna dallrar och rytterna sveper lyssnaren runt i rummet. Andy Turner som döljer sig bakom namnet Aim, har lyssnat en hel del på hiphop men det märks inte så värst mycket, förutom i en låt som *No Restrictions*. Annars känns plattan groovig, känslotyngd men ändå sprallig. En tydlig känsla av lekfullhet pryder det mesta på *Hinterland*, konstigt ändå att helhetsintrycket blir så ljummet. Men kluven som jag är ser jag mig återkomma igen. Plattan utstrålar ju även ett lugn, en kontroll som lockar. Det mesta låter skönt och tempot är behagligt. Som musik kanske låt inne i mammas mage.

Gary Andersson

ALCAZAR
"Casino"
BMG

Det här är en reviderad upplaga av Alcazars debutskiva *Casino*, med några nya låtar och en infantil cover på Human Leagues *Don't You Want Me* (som är lite bättre än The Farms infantila cover på *Don't You Want Me* men något sämre än Mandy Smiths). Deras plastgaydisco är i mina öron lika tråkig idag som när jag sågade den första upplagan av albumet för två år sedan. Att Alcazar sedan dess sålt en jävla massa skivor i Tyskland kan bara vara ett tecken på att tyska bögar i allmänhet har ganska trist musiksmak.

Thomas Nilson

ALLIGATOR STEW
"A First Taste of Alligator Stew"
Halycon Music/Border

Ni vet det där coverbandet som varje lördag spelar på pizzerian. De som under åttiotalet körde lite Claptonlåtar och även hade Van Halen på repertoaren. Samma usla band har "förnyat" sig genom att hotta till Garth Brooks med lite munspel, ta på sig en baseballkeps och läst en artikel i Expressen om Louisianas alligatorer och kallar sig för bluesband. Magen vänder sig.

Per Lundberg G.B.

ANTIPOP CONSORTIUM
"Arrhythmia"
Warp/Border

Antipop Consortium fortsätter att leverera

kylig och underjordisk hiphop även på *Arrhythmia*. Förmodligen kan grabbarna inte stava till kommersiellt självmord och det känns befriande. Låtarna känns enformiga först men övergår snabbt till att vara snärjande. *Dead in Motion* börjar som ett spoken word-brandtal och växer till ett datoriserat gettoppus, *Mega* blandar barnkammarrplinkande med operasvulstighet och *Z St.* innehåller ett fett basmuller och en knarkrelaterad historia från kvarteret. *Arrhythmia* är en grym platta helt enkelt.

Gary Andersson

BAND OF HOLY JOY
"Love Never Fails"
Rough Trade/Border

Inledande *Capture My Soul* har en irländsk folkton över sig i stil med Hothouse Flowers. Även hos Band of Holy Joy kan man urskilja Tom Waits influenser, mest tydliga i *Refugee* som går i samma takt som Waits *Underground*. I sarkastiska *Hugh Grant* lyder en vers "I'm as fresh as a canvas/that hangs in the Tate/I've just sold my place in Notting Hill Gate/now I'm seen with the scene in Primrose Hill/get the fuck out of my face I just want to chill". Överhuvudtaget är plattan fylld av London-referenser och Band of Holy Joy känns som en avart av Pulp. Mycket underhållande. "I'm as fresh as the bubbles in your glass of champagne/I'm the rolled up twenty or your line of cocaine/wizzing round town on a trendy scooter/feel like Winnie Jones, think I'll buy a shooter".

Annica Henriksson

BIS
"Return to Central"
Artful/Universal

Jag försöker tycka om Bis, mest eftersom jag lite motvilligt tror att jag tycker om Ladytron och Bis spelar i ungefär samma liga som dem, men det går inte särskilt bra. Bis gör åttio-talssungig elektronisk popmusik för indieslynglar som är för unga för att minnas åttio-talet och följaktligen är helt omedvetna om att Bis låter mer åttio-talssungiga än Sandras samlade singlar och – vilket bör understrykas – att Sandras samlade singlar ofrånkomligen är mycket bättre.

Thomas Nilson

BILLY BRAGG & THE BLOKES
"England, Half English"
Cooking Vinyl/VME

För mig har Billy Bragg alltid varit mannen med den irriterade elgitarren som kunnat kombinera poesi och politik utan att bli patetisk. Även när de andra, lite mjukare, sidorna började exponeras bestod bilden, emedan verkligheten förändrades allt mer. Så i början av nittio-talet kände jag mig lite kluven i mitt förhållande till Billy Bragg. Jag kunde uppskatta musiken och texterna, men jag hade ändå svårt att kombinera dem med den ilske gitarragitatorns karaktäristiska cockneystämman. På något sätt, om det var musiken i sig eller den långa bortavaren vet jag inte, föll alla bitar på plats i och med Mermaid Avenue-skivorna, där Bragg tillsammans med Wilco tolkade Woody Guthrie. När jag nu lyssnar på *England, Half English* känns mycket från de olika tidsperioderna igen, men det känns till sist som att Billy Bragg funnit sitt musikaliska uttryck igen, kanske också beroende på att mycket av musiken är gjord av The Bloses. Det är habilt, med lika stora fötter fast ställda i både pop- och rockfacket. Det finns utrymme för utsvävningar, i exempelvis titellåtens skapoppiga komp, samtidigt som det finns nostalgisk brittisk trygghet i exempelvis *Distant Shore*. Texterna är som alltid av hög klass, också ibland lite extra spetsiga, även om de inte tangerar den aggressiva andan från de yngre dagarna.

Magnus Sjöberg

BLACK LABEL SOCIETY
"1919 Eternal"

Spitfire/Playground

Zakk Wylde spelar gitarr med Ozzy. Zakk har gett ut skivor med egna bandet Black Label Society parallellt. Det är en hel del riffande utan att det egentligen händer något. En axelryckning. Och ärligt talat så är han inte så cool när han riffar med Ozzy heller.

Per Lundberg G.B.

BUTTHOLE SURFERS

»Weird Revolution«
Hollywood/Warner

Butthole Surfers har gjort en uppsjö plattor sedan starten 1983, men många förknippar dem troligtvis mest med den geniala skivtiteln, *Hairway to Steven*. Förra plattan kom för sex år sedan, så *Weird Revolution* är något av en comeback. Man känner igen lekfullheten och de tunga inslagen från förr, även om gruppen 2002 lagt sig till med ett mer dansinriktat sound. Ett försök att vara tidsenliga kanske, men det fungerar inte riktigt. Faktum är att *Weird Revolution* till stora delar är rätt tråkig, de skojfriska inslagen till trots. Bästa är den mest atypiska låten, den i sammanhanget poppiga *Jet Fighter*.

Alltid tråkigt att behöva säga det, men det var bättre för.

Peter Sjöblom

THE CAKEHEADS
"Our Favourite Place"
Apricot/Border

Tyska trion gör lättsam synthpop som låter mycket svensk. Inledningsspåret *Papermoon* funkar bra, men *Cakehead*, i vilken de sjunger om äppelpaj och glass, är ju bedrövlig. Klart synthpop kan vara lekfull, men måste de gå till överdrift? Lyckligtvis kommer de på bättre kurs med *Shake Me Up* och *Rachel* som låter som en hit från 1962. På *Take it Slow* sjunger japanska Mariko Okuyama, vilket bidrar till en smula kitsch. Däremot inte sagt att plattan är bra, snarare tramsig.

Annica Henriksson

CALM
"Free-soil Sounds for Moonage"
Music for Dreams/EMI

Mannen bakom Calm heter Kiyotaka Fukagawa, han jobbar med ljudesign. Här har han samlat alster från 1996 och framåt. Och allt är precis så stämningsfullt, atmosfäriskt och tråkigt som man kan vänta sig.

Gary Andersson

CASHNINO
"Subterranean"
Rugged Style/Border

Cashnino och hans cover bor i London men det hörs inte på musiken, skivan låter faktiskt snarare som om den kom ifrån New York vilket jag tycker är skönt. Cashnino låter hungrig och han rappar intensivt om klassiska teman som hur bra och äkta han är. Han producerar en hel del själv men har också stor hjälp av Stevo. Medverkar på plattan gör dessutom Parrish Smith vilket är intressant. Han kör fem (!) keffa free-styles på telefon från USA och rimmar "Hit Squad" med "tip top" medan Cashnino fyller i med imponerade "yeah" och "ahah". Att *Subterranean* ändå är lyssningsbar bevisar att Cashnino besitter viss talang.

Daniel Severinsson

CHINCHILLA
"The Lost Millenium"
Metal Blade/Border

Mig veterligen så är en Chinchilla en liten och tontig hund. Gruppen Chinchilla är rätt tontiga de med. Melodiös metal lite åt Hammerfall fast helt utan den humor som göteborgarna har. Chinchilla missar målet stort. Bara en sän sak att göra en cover på Thin Lizzy's gulddörhänge *The Boys are Back in Town* i power metal-stomp – då vill man

bara stänga av.

Per Lundberg G.B.

COLUMN ONE/DIVERSE
"Electric Light"
 90% Wasser

Column Ones album *Electric Pleasure* kom tidigare i vintras, en kul elektroplatta. Nu kommer av någon anledning en remixversion. En bunt okända förmågor har ryckt och slitit i originallåtarna så att de varken är vidare dansvänliga eller kul. Endast Rechenzentrum, de enda av remixarna på skivan jag känner igen, presenterar en trevlig tvåtaktsteckknolåt i *Art to Dance*. Annars känns *Electric Light* mest som överkurs.

Henrik Strömberg

THE CRASH
"Wildlife"
 Warner

Att Finland är en musiknation att verkligen räkna med har länge varit ett faktum. The Crash faller utanför den bilden. Någon smart A&R-person tyckte att det inte fanns ett helfinskt Kent. Annonserade i lokalpressen: "Band sökes. Ni ska gilla Suede och se bra ut". Saken var biff och här kommer The Crash. Det enda som är anmärkningsvärt är den snygga bokletten. Bilderna är verkligen vackra.

Per Lundberg G.B.

DECAPITATED
"Nihilism"
 Earache/MNW

Andra plattan från ett ungt polskt band. Debuten *Winds of Creation* var halsbrytande uppvisning i hur man hanterar sina instrument. På *Nihilism* har man hittat formen för sin death metal. Imponerande och stort. Decapitated är fortfarande Polens näst bästa death metal-band efter Vader.

Per Lundberg G.B.

DESERT HEARTS
"Let's Get Worse"
 Tugboat/Border

Den amerikanska konstellationen Desert Hearts har letat längre än till Pavement-facket och skapar på så sätt ett eget sound. Dock har sångaren ett lika begränsat röstregister som Stephen Malkmus. Albumet består av schysst, svängig rock i new wave-anda med snygga gitarrslingor och lo-fi-sång. *Let's Get Worse* inleds med den väldigt aktuella låten *D.S.R the USA*, där DSR står för disarm. Intressant.

Annica Henriksson

DIMENSION ZERO
"Silent Night Fever"
 Regain Records

Folk från In Flames och Marduk har sedan 1996 haft Dimension Zero som sitt kära skötebarn vid sidan av. Soundet är storslaget utan att det blir pretto. Bra låtar men där tar det också slut. En axelryckning.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE AKTIVISTER
"Monkeywrenching the New World Order"
 AK Press/Border

Dubbel-CD:n *Monkeywrenching the New World Order* är en samling kortare anföranden och utdrag från 12 olika talare, bland andra Noam Chomsky, Howard Zinn, Alexander Cockburn... Tunga ämnen som globaliseringen samsas med lättare, pajning av pompösa makthavare till exempel. Fördelen med *Monkeywrenching...* är att man får ta del av åsikter från flera olika håll, man får en bred bild av hur den amerikanska intellektuella oppositionen ser på världen. Intressantast är ändå talet av Vandana Shiva, en av samlingens endast två kvinnliga medverkande. Hon förklarar klart och tydligt sambandet mellan "global" frihandel och den ökade mängden självmord bland indiska bönder. Inspelningarna är gjorda mellan juli 1999 och mars 2001, ingen av talarna tar alltså upp händelserna i Göteborg, Genua eller New York. Det

kommer nog skivor om det också, tids nog.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Balling the Jack – the Birth of Nu-Blues"

Ocho/Goldhead
 Vadå nu-blues? Jag förstår ingenting. Är R.L. Burnside, Nick Cave, Tom Waits och Diamanda Galas nu-blues? Nåt pucko på skivbolaget hade visst tråkigt och "kom" på en "nu" genre. *Balling the Jack* är en samlingsplatta med ovan nämnda artister plus Captain Beefheart, Moby och Bob Log III och några till. Visst är det bra låtar på skivan. Men hallå! Vadå? När börjar matchen?

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"After the Playboy Mansion"
 Labels/Virgin

Dimitri from Paris mixar ihop De La Soul, Harold Melvin & The Bluenotes och, eh... Emma Nilsson på en dubbel-CD som pryds (eller misspryds om man så vill) av Playboy-kaninen på omslaget. Inte så jättepörrikt kanske, men ett par timmars skön housemusik. Oumbärligt för blyga musikrecensenter vars fester allt som oftast påminner om något som skulle kunnat utspela sig på The Playboy Mansion.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER
"Bali Sunrise"
 NUN/Edel

Nej, nej, nej! DJ Theo Ceccarini har gjort »stämningfull« och »vacker« musik som paketeras på ett *Café del Mar*-aktigt sätt för att locka köpare. Men allt låter märkligt plastigt. Och osensuellt. Denna platta skulle jag absolut inte lyssna på om jag satt på en strand på Bali. Då är tystnaden bättre. Om man inte konsumerat någon sinnesutvidgande substans vill säga.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Blåddärar 2"
 Playground

En sån här platta har till skillnad från filmen en snäv, men hängiven, målgrupp – exempelvis skulle jag som ÖIS-are aldrig köpa en platta som hyllar MFF, men filmen kan jag ju se.

Låtarna har olika kvaliteter eftersom *Blåddärar 2* spretar i genretillhörighet, även om pop/rock är överrepresenterat. Charmigast är poptralliga *Zlatan & Jag* med The Ballerinas & the Pendletones, *Ljusblå Freak* med gamle idolen Stry & Paleblue Freaks som påminner om Wannadies skelleftepos *My Hometown*, Lotta Wenglén's cocktailparasoll *Hon é blå*, The Mopeds rara örhänge *If if*, svängiga *Linjeman*, *hallå!* med The Buckaroos och elektroniska *Me, Myself and MFF* med Peggen.

Men som sagt, av andra skäl skulle jag aldrig kunna köpa en sån här platta.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Clubber's Guide to... 2002"
 Ministry of Sound/BonnieAmigo

Denna dubbel-CD innehåller 41 spår med artister som Phats & Smalls, Antique, Snap, Basement Jaxx och Eric S. Musiken är rätt så homogen och bjuder på få överraskningar, det mesta känns standard-dansant men inte mer. Remixen på KMC:s *I Feel So Fine* är skapligt njutbar och *Close Cover* med Minimalistix pumpar på bra på första skivan. På CD nummer två är det svårare att hitta något av värde. Uppenbart är dock att de vokala spåren är sämre än de instrumentala.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"DJ-Kicks – Vikter Duplaix"
 !K7/Goldhead

DJ-Kickserien har bjudit på många sköna mixskivor under de senaste åren. Med mix-

are som Kruder & Dorfmeister, Nightmares On Wax och Trüby Trio har !K7 satt en hög standard på sina släpp. Förväntningarna blir högre för varje skiva. Lite för höga denna gång. Vikter Duplaix har gjort sig känd som DJ, sångare och producent. Denne philadelphiao har jobbat med Masters At Work och andra storheter inom modern dansmusik. Att han har erfarenhet hörs. Mixarna är tajta och lämnar inga tvivel om att det finns ett proffs bakom skivtallrikarna. Men det vill sig inte riktigt ändå. Musikvalet till denna mix är alldeles för anonym. Det är tillrättatlag och smart, men det engagerar inte. Låtarna glider in i varandra, men efter ett tag orkar jag inte bry mig om vad jag lyssnar på. Jag vill inte dansa heller. Jag vill faktiskt bara byta skiva.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"If I was Prince"

Rex/Border
 Hyllnings-skiva till Prince med obskyra brittiska artister. I de flesta fall ges originalen en omlid behandling utan att något blir särskilt bra. Hela grejen med att göra en cover är i mitt tycke att den ska tillföra originalet något. Helst något positivt. Men band som Hefner, Simian, Capitol K med flera får musik som från början är svängig, sexig och briljant att låta som tungrodda gråmulna avarter av triphop.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER
"Faze Action present Abstractfunktheory"
 Obsessive/Goldhead

DIVERSE ARTISTER
"Nuphonic: This is Not a Soundclash"
 Nuphonic/Goldhead
 På ännu en skiva i Abstract Funk Theory-serien väljer bröderna Lee i Faze Action ut musik som "kraftigt influerat dem" i deras musikaliska skapande på sistone. Vilket är massor av disco (som på deras första utmärkta album *Plans & Designs*) och ingen afrikansk musik (som på deras andra halvmislyckade album *Moving Cities*). Det känns lovande. Och så avslutar de med The Beach Boys *God Only Knows*.

Faze Actions största stund är fortfarande den magnifika *In the Trees* från 1996, en klassiker som säkert finns med när skivbolaget Nuphonic sammanfattar sin utgivning på *Nuphonic: This is Not a Soundclash*. Stundtals lite brittiskt småtråkigt och stundtals bland den bästa europeiska dansmusik som gjorts de senaste fem, sex åren någonstans i skuggan av Daft Punk och Fatboy Slim. Med Faze Action och Ashley Beedle's Black Jazz Chronicles som de självklara höjdpunkterna.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER
"Vs Kitty-Yo"
 Quatermass/Border

Tio remixade låtar, enda gemensamma nämnare är att några av artisterna har koppling till skivbolaget Kitty-Yo. Add N to (X), Mira Calix, Rechenzentrum, Gonzales, Peaches, med flera, gör gästspel på samlingen. Väldigt avant garde. En eller två bra låtar, Couchs *Alle Auf Pause*, till exempel. Annars är det inte mycket som känns intressant.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Kitty-Yo Int. 2002.02"
 Kitty-Yo/Border

Betydligt roligare än menlösa *Vs Kitty-Yo* är den här samlingen med två låtar från Kitty-Yo och relaterade bolags kataloger. Visserligen ojämn (tråkiga triphopband Laub har med två låtar), men med tillräckligt många bra låtar att jag vågar rekommendera den. Artisterna undviker skickligt att låta sig genrebestämmas, musiken rör sig fritt mellan dansgolv, hiphop, experimen-

tell electronica och indie. Utmärker sig gör särskilt Louie Austen feat Peaches porriga *Grab My Shaft*, Raz O'Hara & Matthias Schaffhäusers *This Is a Beautiful Day* och Taylor Savvys *All This Time*. Även Maximilian Hecker, Jeans Team, Tarwater vs Rechenzentrum och rapparen Gonzales gör bra ifrån sig.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Wu-Chronicles Chapter II"
Wu-Tang/MNW

Regenten från Shaolin, RZA, har slängt ihop ännu en platta med låtar där Wu-medlemmar är inblandade och självklart är resultatet snäppet över stabilt. Icke-Wu-artister som gör bra ifrån sig innefattar Gang Starr, Jon Spencer Blues Explosion, D'Angelo och Bounty Killer. *Wu-Chronicles Chapter II* är annars mest för Wu-aficionadon.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Black Coffee Chapter 4"
Ecco Chamber/Border

Ett par av de allra största lounge- eller nujazzbanden ryms på denna samling. Ändå känns den märkbart blek. Efter ett kort intro är svenska Koop först ut på skivan med *Bright Nights*. Den är i mitt tycke den allra svagaste låten från Koops senaste album. Nästa band är normalt sett pålitliga Le Gammias. Fast här känns de inte heller något vidare utan ganska trista och anonyma. Och så rullar det på. Låtarna glider omärkligt över i varandra. Det är inget gott svart kaffe man bjuds på. Det smakar snarare som automatkaffet man glömt på skrivbordet som svalnat för länge sedan. Och det är allt annat än uppiggande.

Men så! 36 minuter in i mixen sugts man in i en suggestiv dubblåt. En samplad gitarr maler fram en effektiv slinga som svajar skönt av ekoeffekt. Trummorna driver på och det känns som en befrielse efter allt det sega. Troublemakers *Electrorloge* får mig att inse att den här typen av musik inte nödvändigtvis behöver nöja sig med att vara bakgrundskuliss.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
»Strip Joint Grooves«
Dessous/Border

Träigt, stompigt och asexuellt som fan, ja så låter denna i huvudsak tyska dansplatta. Hittar väldigt få detaljer som tyder på originalitet eller upptäckarlusta. Skulle i så fall vara Ian Pooleys organiska remix av Jovonns *Back to the House* och det svängiga pianot i Rivera Rotations *Dedicado*.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Trouble on the Railway"

Rough Trade & Tugboat/Border
 Rough Trade är kända för att ha framåtsträvande artister under sina vingar. På denna kompilation, där Tugboat-artister också samsas, finner vi bland andra skivaktuella Desert Hearts och Band of Holy Joy (se separata recensioner), såväl som Beachwood Sparks makalösa version av Sades *By Your Side*. Den tragikomiska *Seattle* med Jeffrey Lewis är tagen från hans album *Last Time I did Acid I Went Insane and Other Favourites*. Bara albumtiteln ger en vink om den här killen.

The Moldy Peaches underbara *Jorge Regula* är en av plattans höjdpunkter, precis som *On the Low* med The Warm Inventions som får hjälp av världens mest sensuella sångerska Hope Sandoval. Stuart Staples favorit David Kitt bidrar med *Another Love Song* från hans minialbum *Small Moments*, vilken är en söt lågmäld historia. Baxter Durys *Oscar Brown* får man om man mixar ihop Velvet Undergrounds *Sweet Nuthin'* med Mercury Rev. En riktigt spännande samling.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER
"Poker Flat Recordings/Border

PF har gjort sig kända för sin höga kvalitet då det gäller minimalistisk housemusik i gränslandet till techno. Och det är sannerligen ingen dålig mix som Martin Landsky levererar. Den är till största delen baserad på PF:s tidigare släpp. Låtarna glider omärkligt in i varandra och det är helt omöjligt att inte röra sig när man lyssnar. Det är gjort för att dansa till helt enkelt. Gärna sent på natten.

Richie Hawtin visar att han behärskar deep techhouse lika bra som den minitechno han gjorde som Plastikman. Det är rytmiskt och suggestivt. En annan favorit är Martini Brös *Flash*. Det känns udda och kul med sång på denna avskalade musik.

Håkan Lidbos *Kiki de Montparnasse* är bland de mest dansanta spåren och samtidigt det allra bästa på skivan. Så medryckande och så rätt i sin minimalistiska ansats. När ska Håkan få det rykte om sig i Sverige som han har i utlandet? Jag bara undrar.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Houston Party III"

Houston Party/Border
 Ännu en samling från bolaget Houston Party där bland andra Posies, Jon Auer och White Flag medverkar. Det finns engelsk indiepop och så finns det amerikansk alternativ. Denna samling utgörs av det senare. *I Won't Forget You* med Malibu Kids är riktigt bra, såväl som Parkinsons D.C:s *Blue Stars*. El Vez gör en egenartad version av *No Fun*, fast här döpt till *Maria's the Name*. Jean Jacket Shotgun bidrar med underbara *Gimme, Gimme*. Ögonbrynsbjörnen är Carla Olson & Gene Clark-duetten *Del Gato*. Må han vila i frid. I övrigt är plattan ganska sömnframkallande. Men det är en helt okej samling för er som aldrig missar *Alternative Nation*.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER
"Inhouse – Modern House Sounds from Deepest Germany – Volume Two"
EFA Medien/Border

Efter att Compost Records etablerat sig vet vi att tysk dansmusik varken behöver stavas Loveparade eller Frankfurt Airport.

På denna samling återfinnes bland annat Composts Fauna Flash med stänkaren *Alone Again*. Men det är många fler som låter composterade här. Vi snackar djup house med jazzkrydda, om även med betoning på house. Men jazzkänslan är ständigt närvarande i form av en saxofon som ligger och solar snyggt över ett bra beat som i Socas *Invitation to...* eller i de jazziga rytmerna på Soul Parlors *Fly by Night*.

Bästa låten på skivan gör Needs. Deras *Walking thru Circles* är en långsamt växande glädjespridare som känns perfekt avvägd mellan det svala djupa och det heta närvarande.

Inhouse är en helgjuten samling. Inte för att man tar klubbmusiken till nya marker. Men den samlar det skönaste inom dagens loungemusik på ett förträffligt sätt.

Mats Almegård

DOMOTIC
"Bye Bye"

Active Suspension
 Sockersött. Domotic kan närmast jämföras med Isan, en förkärlek för gamla analog syntar kopplat till en modern produktion. Tonvikten ligger på vackra melodier, men det blir för mycket ljusa toner – för mycket socker. Kitsch i överflöd, i alla fall för mig.

Henrik Strömberg

STEVE EARLE/TOWNES VAN ZANDT/GUY CLARK
»Together at the Bluebird«
Catfish/Kommunikation

Vilken stjärnkväll, den där septemberafto-

nen 1995, när Texas främsta låtskrivare samsades med sina akustiska gitarrer på samma scen och turades om att spela sina låtar. För visst var det väl en höjdpunkt? Tja, det hade nog varit roligare att ha suttit i publiken när det hände. *Together at the Bluebird* är mest intressant som ett dokument över en händelse.

Townes Van Zandt snackade som vanligt för mycket goja mellan låtarna, men är rolig och i hygglig musikalisk form (vilket han inte alltid var under sina sista år i livet). Guy Clark passerar oftast obemärkt. Ynglingen i sällskapet, Steve Earle, har den största geisten. Och det är just det som ofta saknas här: en riktig nerv som får mig att vilja lyssna på plattan många gånger. Vill jag höra de respektive artisterna plockar jag hellre fram någon av deras ordinarie skivor.

Peter Sjöblom

EL GANT
"It's Over"

B-Town/Border
 Titelspåret börjar upprörande dåligt: "This one's dedicated/to each woman that masturbatin/with one hand on the vibrator naked/virginity gettin taken". Sedan blir det som tur är bättre. El Gant kan skriva texter och har helt OK flyt, fast han brister tyvärr i originalitet. Huvudsakliga producenten Blanco gör hyfsade midtempo-beats men har också en del kvar att lära. Såvitt jag vet är de båda helt okända vilket säkert inte *It's Over* kommer att ändra på, men det är i alla fall ett hyggligt album att bygga vidare på.

Daniel Severinsson

FALCONER
"Chapters from a Vale Forlord"
Metal Blade/Border

Vad är det som är så fascinerande med riddare, slott och enhörningar kombinerat med melodiös metal? Svaret står skrivet längst nere i den bottenlösa avfallsbrunnen i Hobernas by. Där verkar en massa killar och tjejer vilja dyka ned och få sig en kallsup.

Per Lundberg G.B.

FIRESTONE
"Mexican EP"

A Fuzz Production
 Detta Örebroband vet verkligen hur man rattar in ett skitigt gitarrljud. Max dist på Big Muff-pedalen, sen är det bara att köra. Firestone lirar stonerrock med dansant sväng. Kul i genre som nästan känns död.

Per Lundberg G.B.

FOLIE
"Misspass"

Mitek/Nursery
 Elektronisk musik är den nya folkmusiken. Aldrig har så många haft så stor möjlighet att göra musik till så liten kostnad. Allt som behövs är en någorlunda ny dator, något som många redan har stående hemma. Nödvändiga program kan man mer eller mindre gratis ladda hem från internet, sedan är det bara att sätta igång och skapa. Resultatet låter i enstaka fall nyskapande och bra, mer ofta som en blek kopia av den aspirerande musikerns förebilder. I fallet Folie/Stefan Thor låter det... inte oävt. En helt okej debutplatta. Roligast blir det när han i *Boulevard* gör en uppdaterad version av Art of Noises *Moments in Love*. Stefan har början till ett eget uttrycksätt, som förhoppningsvis utvecklas till något riktigt intressant till nästa platta.

Henrik Strömberg

FREEWAY JACKALS
»Freeway Jackals«
45 Recordings

Från Norrköping kommer denna kvartett vars rockabilly låter lite grann som ett amfetaminiserat Cramps eller skräpigare Zantees. Men där dessa hade en estetisk kontroll över oväsandet, låter Freeway

Jackals slammer mer slumpmässigt och sloppigt än coolt.

Peter Sjöblom

ALEX GOPHER with DEMON
"Wuz"

Poumtchak/V2
Alex Gopher är definitivt medlem av franska filterhousevägen. En våg som på senare tid känts både uttjatad och stagnerad. Herr Kindpåsrrätta lyckas dock med att låta både vital och spännande. Han vågar ta ut svängarna lite mer, och undviker eller förnyar de tröttaste klicheéerna. Skivan inleds med några svagare låtar, men sedan tar det sig rejält. Lyssna på *Use Me*, *The Shell* och *Be as One* och känn hur det spritter i kroppen. *Keep on Dancing*.

Henrik Strömberg

GRANDMASTER FLASH
"The Official Adventures of Grandmaster Flash"

Strut/Goldhead
Denna skiva försöker ge en bild av hur en av hiphopens ursprungsmän jobbade och tänkte: Grandmaster Flash tog DJ:andet till en helt ny dimension bland annat genom att scratcha frenetiskt. I början av 70-talet pillade han med diverse elektroniska hembyggen, men efter att ha sett Cool Herc uppträda med sitt sound system bestämde sig Joseph Saddler för att bli DJ.

På denna platta hör vi intervjuer blandat med DJ-set. Det mesta är kul att lyssna på, men mest som tidsdokument faktiskt. Det svänger inte så grymt som man hoppats. Men för hiphopare världen över är detta heligt.

Gary Andersson

GRAND PUBA
"Understand This"

Rising Son/Edel
Inte förrän efter mer än halva plattan hör jag en låt som andas frisk luft då titellåten sprakar av ljudexperiment, skön soulsång och loj rap. Innan dess låter *Understand This* från gamle Brand Nubian-medlemmen smått gubbig. Gnällröstade Puba försöker dock upplysa (den amerikanske) lyssnaren i det jobbiga med kriminalitet och oönskade graviditeter samtidigt som han underhåller. Bästa låtar är dramatiska nöjesfältssjungen *Up & Down*, *Baby Mama Drama* och mysiga *What U Want*. Men skivan är inte värd mer än en axelryckning.

Gary Andersson

AL GREEN
"The Best of the A&M Years"

Universal
Al Green är en av mina absoluta favorit-sångare. Denna samling täcker in stora delar av hans åttioital med allt vad det innebär. Hans absoluta storhetstid är definitivt bakom honom även om rösten är nästan intakt. Produktionen som speglar rådande era gör honom inte rättvisa. Ljudbilden är kall och det mesta låter osexigt. Men det finns guldkorn givetvis. I fina låtar som *Going Away* och *True Love* arbetar han med gamle vapendragaren Willie Mitchell och deras gemensamma magi kan ingen ta ifrån dem.

Björn Magnusson

THE GRIP WEEDS
"Summer of a Thousand Years"

Rainbow Quartz/Border
Det räcker med att öppna igenom CD-häftet för att sortera in The Grip Weeds. Fyra långår med västar och runda färgade solglasögon ute i det gröna. Aha! The Byrds? Big Star? Tja, jag kan tänka mig att gruppens främsta influenser har sitt ursprung i det sena 60-talet. Men de är inga insnöade nostalgiker utan musiken har en lika fräsch andedräkt som The Jayhawks. Kvartetten bjuder på skön stämsång och mogen gitarrpop där Kurt och Rick Reil samsas om att skriva låtar och sjunga. *Rainy day # 3* skulle kunna vara skriven av David Crosby. Tje-

jen i bandet, Kristin, sjunger på den snygga The Who-covern *Melancholia*. Trevligt album, men aldrig speciellt spännande förutom på *Life and Love*, *Times to Come* som inramas av tablas, sitar och flöjt.

Annica Henriksson

THE HAVANA BOYS
"The Egocentric"

Records of Interest/Border
Om långa, stompiga, atmosfäriska låtar står högt i kurs hos dig bör du införskaffa *The Egocentric* omedelburt. Den innehåller detta. Men förbered dig på att det i vissa låtar kan låta spännande ett tag. Som i avslappnade *It Comes and Goes*. Och i den flummiga inledningen av *Gentle Dub*. Men till största del innehåller *The Egocentric* händelsefattig tysk groovetechno.

Gary Andersson

IL NINO
"Revolution, Revolucion"

Roadrunner/Universal
Superhypade Il Nino känns ungefär lika trovärdiga och intressanta som tonåringarna i Karmic Jera. När Karmic Jera överdoserat på White Zombie försöker Il Nino kombinera Machine Heads aggroriffande med neometal och strö några kommersiella trall-refränger överst. Det luktar uträknad försäljningsstrategi här... Usch!

Thomas Olsson

IRON MAIDEN
"Live at Rock in Rio"

EMI
I somras spelade Iron Maiden in den här live i Rio de Janeiro inför 250 000 skrikande fans. Den känslan har man lyckats fånga. Bruce Dickinson blir ibland helt överröstad - då får jag verkligen gashud. Ett band som Iron Maiden behöver inte göra mycket för att det ska bli succé. Bandet har ju en del låtar att plocka av. Finalen är allra bäst. Efter närmare två timmars hitparad avslutar Maiden med *Run to the Hills*. Då kan man inte annat än sjunga med och dra mungiporna upp till öronen.

Per Lundberg G.B.

IT'S THE BLACK-EYED SNAKES
"It's the Black-Eyed Snakes"

Chair Kickers Music/Border
Två gitarrister och en trummis och en massa bluesröj. Känns det bekant? Tänkte väl det. It's the Black-Eyed Snakes är inte på något vis dåliga, bara tråkiga. I den här genren finns det killar som sparkar deras rövar ända tillbaka till replokalen bara genom att slå på förstärkaren. Lyssna istället på The Immortal Lee County Killers så förstår ni vad jag menar.

Per Lundberg G.B.

JAY-Z
"Chapter One"

Roc-A-Fella/BMG
Jaha, då var det dags att släppa samling med ett par remixer och gamla låtar för att dra in lite mer pengar.

Gary Andersson

JAZZANOVA
"In Between"

Compost/Border
Den inledande samlingen på skivan består av en röst som sjunger »something's missing - could it be love?«. Tyvärr måste man nog säga att Jazzanova därmed har beskrivit sin nya skiva ganska väl.

Sedan Jazzanova mixade andra artister på *The Remixes 1997-2000* har jag sett fram emot ett eget J-album. Det är tyvärr med besvikelse som jag lyssnar på nu jazzkungarnas senaste. Inte för att det är dåligt. Men just för att något saknas.

In Between känns lite som att gå på en trendigt designad restaurang där inredningen är avskalad, med mycket yta och återhållsamma färger. Maten är bra, men det har lagts ned mer möda på upplägget på tallriken än att få den näringsriktig och god.

Jag tror att Jazzanova skulle vinna på att inte slita så mycket på sin produktion. Det är förvisso kompetent, men trist. Endast samarbetet med Ursula Rucker i *Keep Falling* håller bra. Då blir det plötsligt angeläget och inte bara svalt och rätt. Lite mindre studiomusikerkänsla och lite mer skitig jazz. Hoppas de gör mer sånt på nästa. Det är tyvärr bara att börja vänta igen.

Mats Almegård

JAZZ JAMAICA ALL STARS
"Massive"

Dune/Border
Nästan 30 man starka JJAS serverar storbandsjazz med influenser från såväl Jamaica som den amerikanska södern. Med dessa förutsättningar är det underligt att det inte lyckas beröra. Men så är det, när jag lyssnar på *Massive* känner jag mig slö, slapp och likgiltig.

Gary Andersson

JEANJACKET SHOTGUN
"Collides Again"

Houston Party/Border
"I should improvise, man", sluddrar en röst när första spåret snurrar igång. "It's not like sitting at home, I'll tell you that. It's not like sitting at home playing by yourself." Det är tveksamt om rösten faktiskt tillhör Jon Auer eller Joe Skyward, tidigare medlemmar i The Posies och männen bakom Jeanjacket Shotgun. Antagligen valdes den bara ut för att den sammanfattar skivans attityd - tyvärr. För musiken hinns knappt börja innan det blir uppenbart att varken Jon eller Joe, eller någon ur deras digra lista av gästmusiker, stannat hemma ens en eftermiddag för att skriva ihop ett knippe anständiga låtar inför inspelningen. Istället är de tio låtarna på *Collides Again*, hälften instrumentala, produkten av några timmars improvisation på bas och trummor. Resten av instrumenteringen har lagts på för att i efterhand bygga upp någon struktur kring de försök till funk/soul de spelat in. Om Bob Dylan eller The Beatles gjort något dylikt hade kanske ett visst kuriosavärde smugit sig in. Men The Posies?

Dan Andersson

KARMIC JERA
"Zombies Blood & Go-Go Girls"

Dream Catcher/Playground
Jag har bara en sak att säga dessa unga killar som lyssnat sönder allt med White Zombie - sluta. Pinsamma texter, som troligtvis knappast tagit mer än en minut att skriva, och riktigt dåliga låtar. Detta var verkligen use!

Thomas Olsson

KRS-ONE & THE CRIMINAL MINDED
"Spiritual Minded"

Edel/Koch
Det är svårt att säga något negativt om KRS-One. Framförallt hans texter. Samtidigt skriver han oss ibland på näsan, även om han uppenbarligen beskriver en verklighet som är långt ifrån kalla Sverige. Inget av det KRS-One predikar på nya *Spiritual Minded* är egentligen irrelevant men när musiken och beatsen är så här oinspirerade vill man nästan knarka och spela jävrmdöda gangsta-plattor på ren jävelskap.

Björn Magnusson

LAMBCHOP
"Is a Woman"

Merge/Virgin
Sövande kanske är att ta i. Men det är lätt att åtminstone stundtals förlora koncentrationen i sällskap med *Is a Woman*, Nashvillebaserade Lambchops sjätte album sedan debut 1995. Kurt Wagner, bandets oberstridige ledare, har själv svårt att hålla sig vaken när nya rekryten Tony Crows smakfulla piano sköljer över lyssnaren. Men då missar man något. För där, strax bakom Wagners sluddrigt framvisade melodier, följer sig Lambchops största stund i skugan av *Nixon*, bandets två år gamla stor-

verk av upplåsta arrangemang och soulinfluenser. Inget av det här är egentligen någon nytt för den erfarne Lambchop-lyssnaren. Det är självklart att bandet skulle dra sig undan *Nixon*, fulländningen av den soulådra de kultiverat sedan *Thriller*, till förmån för en mer avskalad och stundtals tillbakablickande uppenbarelse. Den erfarne lyssnaren vet också hur man ska gå till väga för att sjunka in i Lambchops skivor. Andra får bara försöka hålla sig vakna.

Dan Andersson

LANA LANE
"Project Shangri-La"
Limb Music/Border

Att låta en kvinna sjunga till melodiskt metalkomp har aldrig varit en orsak till att få ge ut en skiva. Lana Lane är inte ens ett coolt artistnamn.

Per Lundberg G.B.

KIM LARSEN & KJUKKEN
"Sange fra Glemmebogen"
Medley/EMI

När jag var liten så brukade jag och min kompis, vi kan kalla honom Lars, mima till Gasolin. Han var Kim Larsen och jag var gitarristen Frans. I början av 80-talet var Gasolin i det närmaste gudar för mig. Åren gick och Gasolin la av. Men Kim Larsen fortsatte med en solokarriär som man nog måste kalla succéartad. På *Sange fra Glemmebogen* gör Kim 13 covers och en egen. Han har valt att tolka Birger Sjöbergs *Den förste gang jeg så dig*, Evert Taubes *Så længe skutan kan gå* och så vidare. Det här kan man verkligen kalla för vuxen musik, inte dubbigt, utan bara jävligt vuxen. *Sange fra Glemmebogen* skulle om den varit en svensk skiva gått rakt in på Svensktoppens förstaplats och stannat där i evigheters evighet. Samma sak kommer säkert att hända i Danmark.

Per Lundberg G.B.

LIL KEKE
"Platinum in da Ghetto"
In the Paint/Edel

Från H-town (Houston) kommer Lil Keke (Marcus Edwards) som på sin tredje platta levererar sydstatsbumpiga rim hejklacksrop som jag tröttnar på rätt så snabbt. Problemet är att rappen och beatsen hela tiden låter som något eller någon annan. Resultatet blir en lång gäspning.

Gary Andersson

HEIKO LAUX
"Ornaments"
Kanzleramt/Border

Heiko Laux har gjort ett album som funkar bra på hemmastereon. Det känns som han har lyssnat mycket på Laurent Garniers senaste album. *Ornaments* låter som *Unreasonable Behaviour* fast med mer techno. Influenserna från detroittechnon skäms inte för sig på denna skivan. Det låter inte på något vis revolutionärt, men det svänger.

Henrik Strömberg

LOUISIANA RED
"Dead Stray Dog"
CoraZong/Kommunikation
PEG LEG SAM
"Early in the Morning"
CoraZong/Kommunikation
MUDDY WATERS
"Fathers & Sons"
Chess/Universal

När man börjar att gräva i blueskomposten så märker man ganska snabbt att det är en ousynlig källa av helt fantastiska levnadsöden. Mississippis bluesmän kanske allra mest. Deras bakgrunder är nästan härresande. Louisiana Red såg sin far bli hängd av Ku Klux Klan när han var fem år gammal. Sin första gitarr fick han av sin mor. Han hamnade på luffen och åkte längs Highway 61 upp till Chicago för att prova lyckan som så många andra. Där hängde han med snubbar som John Lee Hooker, Elmore James och Muddy Waters. Louisiana

Reds stil är en skön mix av dessa herrar.

Peg Leg Sam var en rastlös själ. Han var på resande fot från den dag han föddes i Jonesville, South Carolina 1911 till den dag han dog i oktober 1977. Om Peg Leg Sam finns inte mycket att läsa. Han finns inte registrerad någonstans. Han gifte sig aldrig, fick inga barn och betalade aldrig någon skatt. Det enda som finns dokumenterat är hans födelsedatum och dödsdag. Man vet att han förlorade ett ben när han hoppade av ett godståg i ung ålder, en grindstolpe blev hans nya ben. Sam lät sitt munspel tala för sig. Tillsammans med Louisiana Red åkte han från stad till stad och spelade. Peg Leg Sam Jacksons stil kan man likna vid Sonny Boy Williamson, både kraftfull och mjuk i samma andetag.

Chicago var en bluesmetropol på 50-talet. Hit kom alla som var något eller ville bli någon. McKinley Morgansfield, mer känd som Muddy Waters, verkade här. Han var en av bluesens superstjärnor. *Fathers & Sons* släpptes 1969 och återfinns nu i en remasterad version. När Muddy Waters och hans band sätter igång så svänger det så in i helvete. På avslutande liveversionen av *Got My Mojo Working* då är det svårt att sitta still. Muddy Waters kan verkligen le i sin förebild. Både då som nu. Dessa tre skivor rekommenderas varmt till dig som tröttnat på listpopen och vill höra något oförstört.

Per Lundberg G.B.

BOB MARLEY AND THE WAILERS
"Legend – Deluxe Edition"
Tuff Gong/Universal

Bland remixererna på CD två på denna hitsamling är det ingen som sticker ut och söker uppmärksamhet vilket gör denna deluxeversion av *Legend* till ett ospännande presentförslag till något nyfött reggae fan.

Gary Andersson

MARYSLIM
"Maryslim"
White Jazz/MNW

Det är svårt att få grödor att växa i en redan urlakad jord. Maryslim från Stockholm gör det inte lätt för sig när de ger sig på en genre som punkrock. Sverige har av tradition alltid pumpat fram band som klarat sig bra här. Tänker på Nomads, Turpentine och Hellacopters. Maryslim gör sin grej utan att direkt övertyga. Övertygarna gör däremot produktionen signerad Thomas Skogsberg. Fet och fyllig som spenvarm mjölk. Som sagt, det kan vara svårt att få folk att springa benen av sig bara för att ens influenser är tidiga Kiss och New York Dolls. Men Maryslim kan sin punkrock och live kan det nog bli ganska bra.

Per Lundberg G.B.

MONTANY
"New Born Day"
Limb Music/Border

Tyskar borde inte få ha med musik att göra. De borde i alla fall inte få komma i närheten av fantasyhyllan i bokhandeln. Där har medlemmarna i Montany stått och tjuvläst om aliens och flygande pyramider. Sen gick de till replokalen och påtade ihop ett extremt dåligt album. Porta dem.

Per Lundberg G.B.

MUSTASCH
"Above All"
EMI

Above All innehåller ett par riktigt bra spår, singeln *Down in Black* drar upp tempot rejält, *Teenage Pacifier* rullar på som en ångväkt och i långsamma *Into the Arena* satsar Mustasch på ett refrångparti som är kanonstarkt. Men, ja det kom ett men, om man någonsin lyssnat på The Cult så går det inte att bortse ifrån att Ralf Gyllenhammars sång tangerar Ian Astburys igenom hela plattan. Och detta känns trist för *Above All* är en riktigt tuff och arslsparande platta i sann grungeanda, där bandet

till och med lagt in stämsång och stämsolon på gitarrerna. Bandets fans lär dock bli fler efter detta, kanske behöver de därmed inte vara med i reklamfilmer.

Gary Andersson

WILLIE NELSON
"The Great Divide"
Lost Highway/Universal

Att beskriva Willie Nelson behövs inte. Man vet att han spelar country och att han brukar vara inblandad i olika konstiga projekt. Här har han samlat några artister att sjunga duett med: LeeAnn Womack, Bonnie Raitt och Sheryl Crow. Ganska väntade val. Den som förvänar mest och som faktiskt kan sjunga riktigt bra är Kid Rock, ni vet Pamelas kille. Att han skulle sitta inne med en röst som smeker håret ur ansiktet var helt oväntat. *Last Stand in the Open Country* är tillsammans med de låtar som Willie sjunger ensam bäst på skivan. Titelpåret och *This Face* är riktiga rysarballader som gör det värt att hålla ut fram tills våren är här.

Per Lundberg G.B.

NIKAKOI
"Sestrichka"
WMFRec/Border

Det finns en kille som ger ut musik under namnet Another Electronic Musician. Enligt ryktet låter det rätt bra. Nikakoi skulle kunna byta namn till Another Boring Electronic Musician. För *Sestrichka* låter bara tråkigt. Inga nya idéer alls. Snuggt omslag, inget mer.

Henrik Strömberg

THE O'JAYS
"For the Love..."
MCA/Universal

Gamlingarna i The O'Jays sjunger om hjärta och smärta över sextigt r'n'b-sväng, och i ett par låtar funkar det okej. Men hela plattan är likadan. Resultatet blir inte särdeles sextigt, snarare tjatigt.

Gary Andersson

ORANGE GOBLIN
"Coup De Grace"
Rise Above/Playground

På Cathedral-sångaren Lee Dorrians bolag finns kanske framtiden inom en ganska död genre, nämligen stonerrock. Ända sedan Kyuss lämnade in och Monster Magnet sålde ut så har man letat efter ett nytt band att äta peyote till. Engelska Orange Goblin kan vara det bandet. Med några skivor i ryggen låter det verkligen så flummigt, riffigt och tungt som det ska vara. Och när till och med självaste ärkeökenräven himself, John Garcia, gästas som sångare på två spår så känns det ännu större.

Per Lundberg G.B.

PAIN OF SALVATION
"Remedy Lane"
Inside Out/Border

Storslagen metal som växer för varje lyssning. Snuggt utfört. Vackra harmonier och bra låtar.

Per Lundberg G.B.

PISSING RAZORS
"Where We Come From"
Spitfire/MNW

Delades det ut kvalitetsstämplarna på extrem metal från Texas hade Pissing Razors redan erövrat en, men i klassen originellt sound känns bandets musik föga spännande. Brutal musik från Texas stavas för de flesta P A N T E R A. Men sedan 1998 har Pissing Razors varit framme och sniffat på tronen. Med influenser som rör sig i gränslandet mellan Pantera, Machine Head och Fear Factory visar Pissing Razors att de menar allvar. När förra plattan *Fear of Disbelief* kändes en smula tam visar nya upp en rakare mer självständig sida. Vrålen är ursinnigare, metallgitarrerna mustigare och det elektroniska metallgunget mer kompakt. Bra, men knappast nyskapande.

Thomas Olsson

POEMS FOR LAILA
"On a Wednesday"
 Vielklang/Border

Extremt ordinär poprock kan komma från Tyskland, förstär jag nu. *On a Wednesday* innehåller totalt intetsägande låtar som flyter förbi obemärkt. Det enda positiva är att innan du vet ordet av så är plattan slut (ja, digi-packen är snyggt utformad också).

Gary Andersson

PRESUNTOS IMPLICADOS
"Gente"
 Warner

Efter funkiga inledande titelspåret sjunker *Gente* in i köckhetens lalighet och även det relativa exotiska inslaget som den spanska sången innebär raderas ut. Jag blir bara rastlös när jag försöker lyssna vidare.

Gary Andersson

PRO-PAIN
"Shreds of Dignity"
 Nuclear Blast/MNW

Rapparenen Timbuktu sa att det finns två sorters musik dålig och bra. Sen om det är jazz, hårdrock eller pop spelar ingen roll. I tio år har Pro-Pain gett ut skivor men ingen så bra som denna. Pro-Pains respektlösa och hårda rock'n'roll luktar blöt asfalt och bensin. Tempot är furiöst och sångaren Gary Meskil dryper av svett. Sättningen är klassiskt rockig. Låtarna korta och koncisa. Om man tycker att musik ska kännas som ett svidande skrubbsår så *Shreds of dignity* det bästa och enda valet.

Per Lundberg G.B.

REVOLVO
"Revolvo"
 Background Beat

På omslaget en långärmad tvärrandig tröja. Doftar engelsk indie rock brytpunkten åtta-nittio-tal. Jag tror inte att det är en slump. Swervedriver nämns i pressreleasen och jag skulle lätt kunna lägga till band som Adorable och Belltower. Fast det är inte mycket som hållit dessa tio åren. Tråkigt nog måste jag konstatera att trots mysig produktion och rätt attityd har inte Revolve mycket i låtväg. Det har de i och för sig gemensamt med sina förlagor men då var det i alla fall ett nytt ljud.

Fredrik Eriksson

RINÔÇÉRÔSE
"Music Kills Me"
 V2

Förra gången det begav sig, med debutplattan *Installation Sonare*, kändes blandningen av rockgitarre och stompiga dansbeats riktigt fräscht, nu har formen stelnat och blivit en belastning för detta franska band. Rytterna är som sagt stora, syntmattorna likaså, och riffen försöker hänga på så gott det går. Resultatet blir stora musiksjuk som flyter nerför floden för att till slut täppa till deltat nere vid det livgivande havet. På *Music Kills Me* verkar bandet bara gå på autopilot, och det intresserar inte mig.

Gary Andersson

ROADSAW
"Rawk'n'roll"
 Lunasound

Hårdingarna i RoadSaw lyckas få en och annan låt att svänga utanför standardmallen för rock'n'roll. Låten *Disconnected* sticker till med sina Monster Magnet-influenser. Orgeln räddar också många stunder och är precis vad som behövs för att låtta upp ljudbilden. Annars inte mycket nytt här. Alltså inte alls dåligt, bara ännu ett band som inte vägar ta steget fullt ut.

Jonas Elgemark

KID ROCK
"Cocky"

Kid Rock svär, viftar med amerikanska flaggan, poserar med hagelgevär och skryter om sina sexuella eskapader så intensivt att miljontals fattiga (vita) amerikaner skramlar ihop sina sista dollar för att köpa

Cocky. Kid Rock leder till och med porrrocksgenren så överlägsen att Pamela Andersson frågade chans på honom.

Cocky innehåller hårda rockriff och tafflig rap men även förstämda låtar som passar dåligt in i konceptet. Dessutom två gästspel som får mig att höja på ögonbrynet: Sheryl Crow i turnétrötta countrylåten *Picture* och Snoop Dogg i snuskiga *WC&S* som man inte bör lyssna på tillsammans med flickvännen.

Gary Andersson

ERIC S
"You Are Somebody!"
 Playground

Likt svenska vinterolympier hypas housemannen Eric S (eller Erik Svensson som han egentligen heter) på hemmaplan men kläs skoninglöst av som den medelmätta han är när han ställs mot sina utländska övermän. Masters At Work – Eric S 11 - 0. Ungefär. Och det här är egentligen inte särskilt begåvat ens för att komma från Sundsvall. Den på sina håll hyllade arbetarromantikhusen i titelspåret *You Are Somebody! Blue Collar Workers of America* – som sampler en dikt av medborgarrättsaktivisten Martha Jean Steinberg – måste varit en av förra årets mest obegripligt tråkiga och osvängiga danslåtar.

Thomas Nilson

SOILWORK
"Natural Born Chaos"
 Nuclear Blast/MNW

Det finns två olika sorters musik. Dålig musik och bra musik. Oavsett genre eller något annat. Melodios death metal kan i många öron låta ganska tråkigt. Lyssnar man på Natural Born Chaos inser man att det är långt ifrån tråkigt. Självaste Rob Halford tycker att Soilwork är framtiden inom hårdrock. Bara en sän sak.

Per Lundberg G.B.

SOULJUNK
"1942"

Ända sedan Little Richard i mitten av 1950-talet för en förbluffad omvärld lanseerade rock'n'roll med en sång om analsex, har det inte funnits någon plats för Gud i populärmusiken. Tvärtom har artister som aktivt sökt förmedla det positiva budskapet betraktats med viss skepsis. Med undantag för Dylan och Cohen blir kristen pånyttfödelse sällan något uttalat, utan man stannar i garderoben och smyger på sin höjd in någon kemiskt rengjord kristen moral i en countrylått eller tackar Gud på Grammisgalan.

Därför är det så befriande med artister som Dan Zimmerman och The Danielson Familie, eller vem som helst annars på familjeöverhuvudet Daniel Smiths skivbolag Sounds Familyre, som så ohämmat trotsar konventionerna för kristen rock. Bröderna Galaxy i Souljunk har vandrat den smala vägen och spridit sitt evangelium i mer än åtta år och med nya sexspårs-EP:n *1942*, inspelad i Smiths källarstudio i Clarksboro, New Jersey, fortsätter de oförtrutet sitt korståg för Jesus i indieocken. Svärsmält, innovativt och stundtals, himmelskt.

Dan Andersson

SQUEALER
"Under the Cross"
 AFM Records

Varför måste ett gäng tyskar spela in en skiva som låter tandtröll? Power metalgenren regeras av Hammerfall – så är det bara. Hoppas verkligen att Squealer faller i glömska snabbt. Det vill jag i varje fall.

Per Lundberg G.B.

SYBARITE
"Placement Issues"
 Temporary Residence

Sybarite har placerat bästa låten sist. Res-ten av skivan är inte dålig, men inte heller jättebra. Bandet spelar elektronisk musik

ackompanjerat av gitarr, varken de första eller bästa att göra det. Låtarna känns överlastade, här finns inte en lugn stund. Det är först på *Identity #2* det funkade riktigt bra, en lagom unik låt. Sedan är skivan slut.

Henrik Strömberg

TÉLÉPOP MUSIK
"Genetic World"
 Catalogue/EMI

Jodå, detta är triphop. Musik i gränslandet mellan hiphop, pop, indie och house. Men Télépopmusik gör det med den åran, det svänger gott om flera av spåren. De har valt mestadels bra vokalister, jag finner att jag gärna lyssnar på spåren med rappare fast jag inte är vidare förtjust i hiphop. Men gamle Earthling-rappare Mau har dock förlorat sin lyster, hans spår kan jag hoppa över. Det känns lite som Télépopmusik är väldigt smarta och svala, som gör musik för smarta och svala människor, men det hindrar inte att *Genetic World* faktiskt är en bra platta.

Henrik Strömberg

ROSIE THOMAS
"When We Were Small"
 SubPop/MNW

Rosie Thomas hördes sjunga kör på Damien Jurados *Ghost of David*. *When We Were Small* är hennes debut på egen hand. Det är hårt när omöjligt att skilja henne från andra kvinnliga sångberättare. Är det verkligen så svårt att vara bara *lite* originell? Måste alla sjunga lika avmått och såvligt plocka ackord som *alla* redan använt? Fanns det verkligen ett så stort behov av singer/songwriters här i världen att det aldrig blir tillräckligt av mediokra meninglös- heter?

Peter Sjöblom

VEX RED
"Vex Red"
 Virgin

Att hävda i sin pressrelease att ens influenser är Aphex Twin och Squarepusher då luktar det skitsnack. I alla fall om man heter Vex Red och spelar nu-metal och kommer från England. Ross Robinson har producerat den här smörjan till ett ljudlandskap som ser helt sönderbombat ut. Bort.

Per Lundberg G.B.

VNVNATION
"Futureperfect"
 Energy Rekords/Border

Det är slående hur mycket eurodisco och stenhård ebn-synth har med varandra att göra. Det som skiljer är att hårdsyntharna pitchar ner syntharna i moll samt att de inte har några lättklädda tjejer som stöder sångaren i refrängen. Annars är det samma monotona beat, refränger som går upp en oktav, piskande synthfanfarer och pinsamma texter. Ja just det, texterna skiljer ju också. På *Futureperfect* möter man knapast några uppmaningar att röja på ett dansgol. Nej här vilar mörkret: »Now winter dances here/It seems so fitting don't you think to dress the ground in white and grey!». Skivans omslag är också grått. Bilden föreställer Metropolis eller Gotham City. Fotot på bandet är taget i en industribygd. Duon har uteslutande svart på sig. Men intrycket består ändå: det låter eurodisco. Tänk er att E-Type i stället för välling fick dricka betong under hela sin barndom. Det är gravallvarligt, låtsasfarligt och stentrist.

Mats Almegård

WELT
"Brand New Dream"
 Golf/Border

Mycket kan man komma undan med men inte vad som helst. Welt låter 1994-punk å la Kalifornien. Mördande tråkigt är bara förnamnet. Sångaren låter som om han haft samma Offspring-t-shirt i flera år. Kanske

dags att byta nu?

Per Lundberg G.B.

WOLF
"Black Wings"
No Fashion/MNW

Äkta heavy metal ska komma från hjärtat, precis som hos örebroarna i Wolf. Förra årets självbetitlade debutplatta kändes som en fräsch 80-tals fläkt där bandes N.W.O.B.H.M.-influenser fullkomligt bubb-lade ur högtalarna tillsammans med nitarmband, duellerande gitarrer och randi-ga spandex. Tyvärr dämpades mina högt ställda förväntningar något efter att ha sett dem live. Men med debutens strålande inledning *In the Shadow of Steel*, *Moon-light* och Maiden-influerade *The Parasite* (en given festivalkompis) i bakhuvudet föll det snabbt i glömska. Därför var det med stort intresse och höga förväntningar jag lät CD-spelaren sluka och locka fram tonerna ur *Black Wings*.

Anslaget är denna gång mer vässat, gitarrerna hungrigare och låtarna bättre. Jag säger bara *I Am the Devil* – ett måste på alla fester! Efter riviga *Night Stalker* åker genast volymen upp ett par snäpp, samtidigt som jag njuter av Maiden-gitar-rerna. Som vanligt bränner dock bandet det mesta krutet i början, även om de lyckas bättre än sist. Låtmaterialet känns mer genomarbetat och proffsigare framfört, ta bara sången som exempel. Snacka om både stark, tidstypisk och heavy metal. Precis som sist är det Mr Pain, d.v.s. Herr Tägtg-ren som producerar.

Tyvärr har bandet fortfarande mycket att lära vad det gäller live-framträdande. Säg dem nyligen som förband till Pain. Även om det var bättre än sist är det fort-farande inte bra. Bandet är alldeles för stela och tråkiga, förutom basisten då för-stås, även om han balanserar farligt nära den tunna linan mellan patetisk och cool. När nu så gott som alla gamla heavy metal-band återförenas och spelar in nya plattor, känns Wolf synnerligen våldoftande och lovande. För faan killar, ut och turnera och spela skiten ur dessa gamla stofiler och visa upp hur äkta heavy metal ska spelas.

Thomas Olsson

WUMPSCUT
"Wreath of Barbs"
Beton Kopf/Border

Wumpscut levererar stelbent tysk syntmu-sik för den som vill höra. Jag vill inte. Blir istället uttråkad, uttråkad, uttråkad.

Gary Andersson

X-ECUTIONERS
"Built From Scratch"
Loud/Sony

New York-kvartetten X-Ecutioners klipper och klistrar intensivt och slår sig för brös-tet verbalt i drygt 68 minuter. Egentligen rätt OK men ingenting på *Built From Scratch* får mig att vilja ha mer. Bottennap-pet *It's Goin' Down* med vässade metalgi-tarrer är förödande i negativ bemärkelse.

Björn Magnusson